

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Petersen, Martin.; titelblad af Fritz Syberg.
Titel Title:	<u>Kuede planter</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : I. H. Schubothe, 1892
Fysiske størrelse Physical extent:	158 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

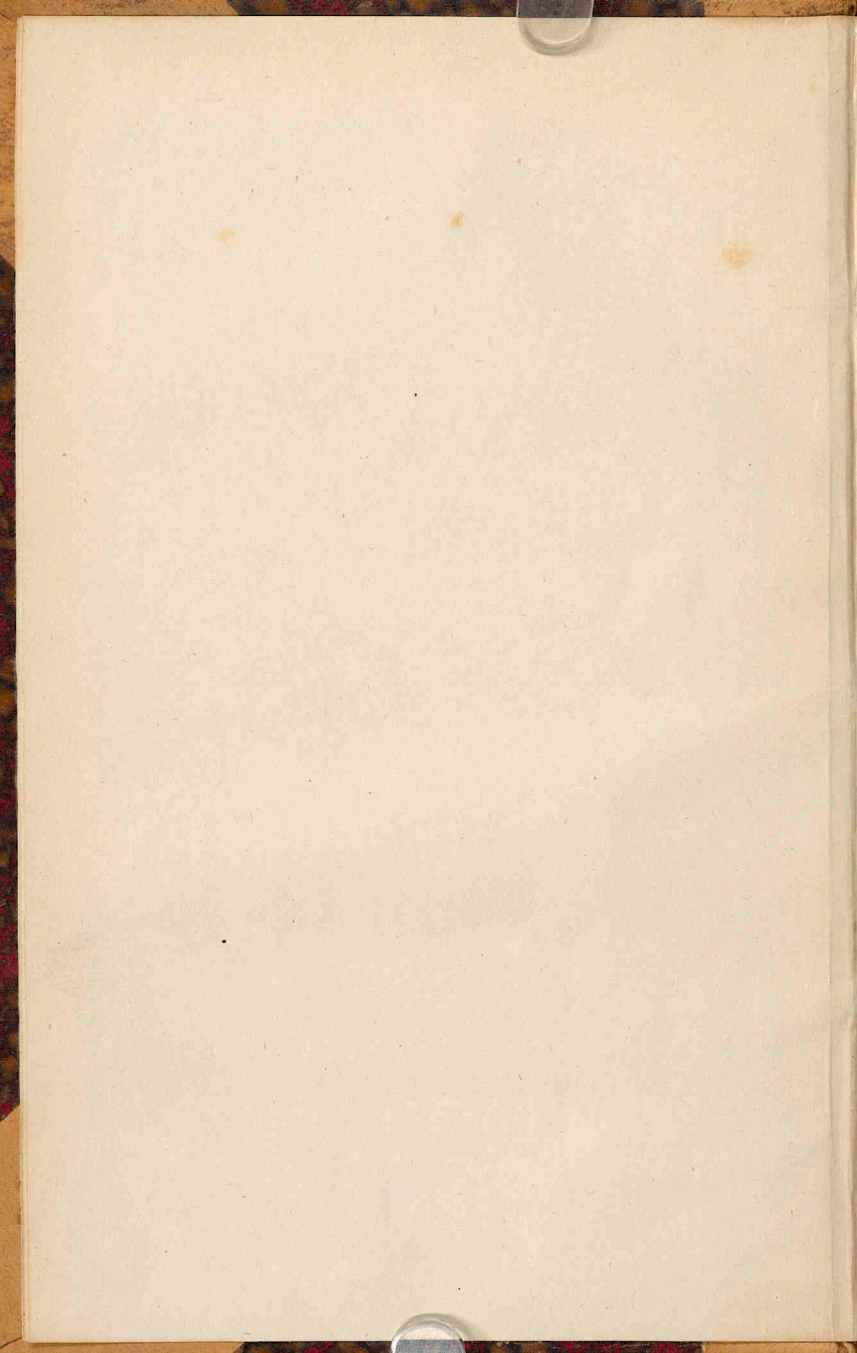
57. - 236.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

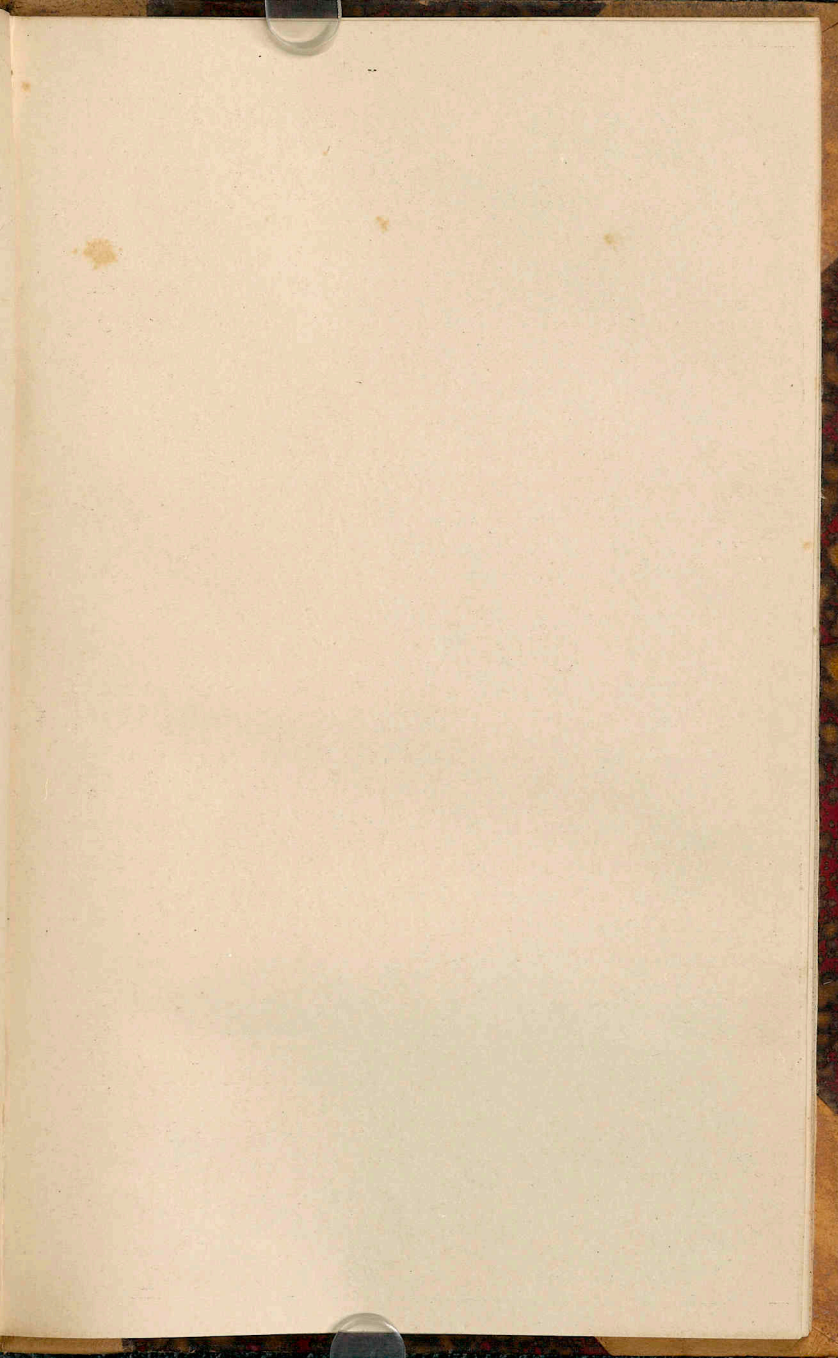

130011010548

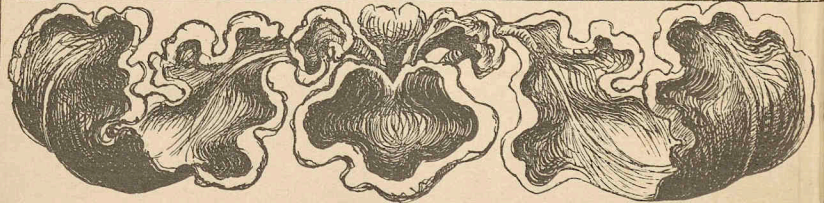
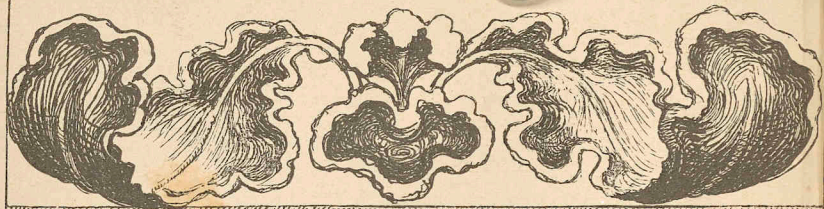

20.75
0.50

martin petersen

kuede planter

frøken eva — ild
— fin de siècle —
intet

~~~~~  
titelblad af fritz syberg  
~~~~~

københavn

forlagt af i. h. schuboths boghandel

græbes bogtrykkeri

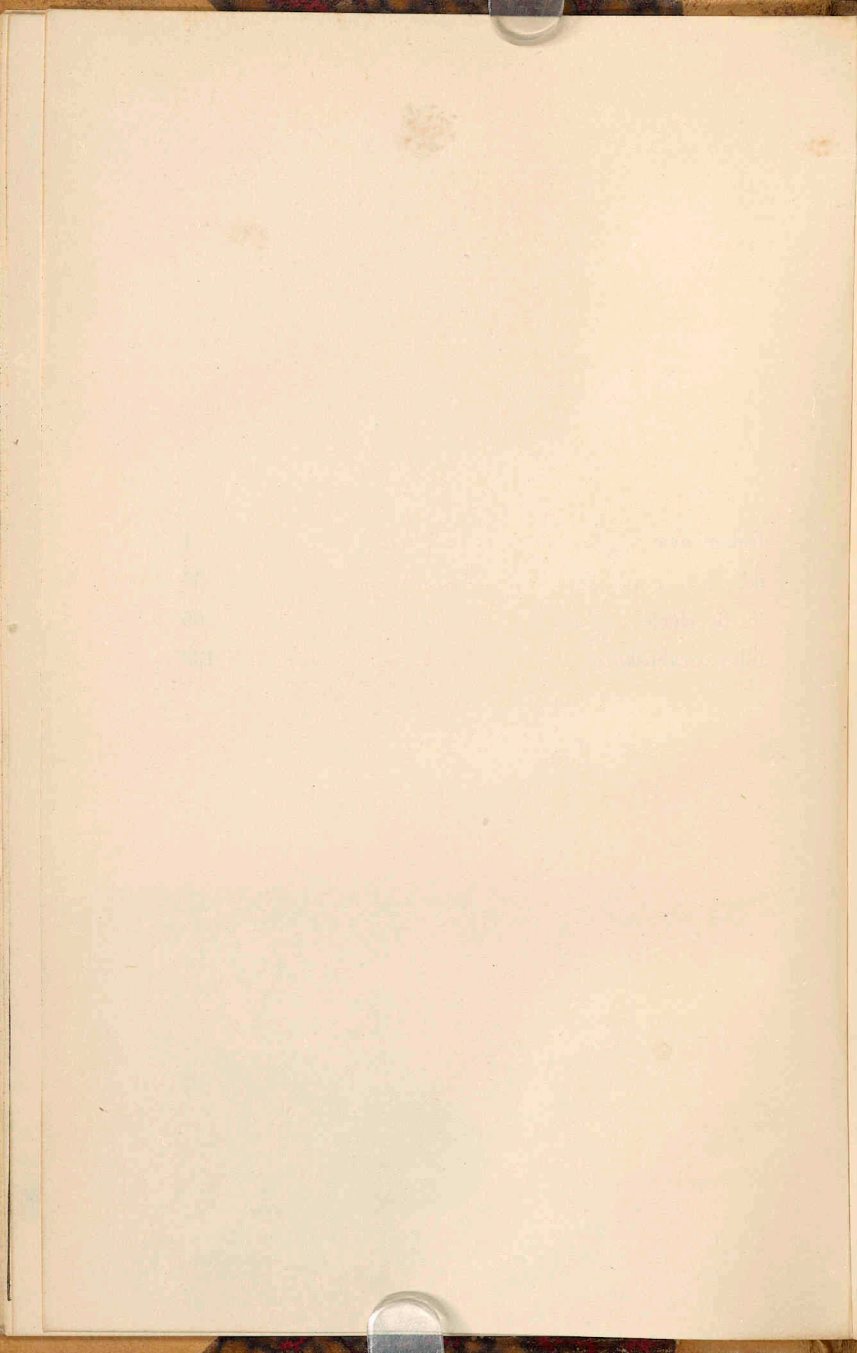
1892

1871

1871

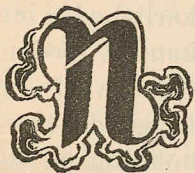

frøken eva	1
ild	33
fin de siècle.....	65
intet (arabeske)	133

frøken eva

frøken eva

ede ved havet ligger den lille
købstad a—.

indesluttet mellem tvende fremspringende odder indtager den en malerisk beliggenhed med udsigt til talrige øer og småholme, der, spredte rundt om i strømmen, hæve sig med steile, skovklædte skrænter, hvorimod bølgerne uophørligt brydes. over den udstrakte havflade fare talrige skibe og fiskerbåde frem og tilbage, fortonende sig med hvide og brogede seil mod den fjærne fastlandskyst, som tegner sig lige overfor i svage, utydelige linier lig omridsene på et landkort. ind over land fortsætter kysten sig med bugnende marker og bakkede enge, hist og her oplivede af stråtækkede bøndergårde og græssende kvæghjorde, over mod de mørke, flankerende bøgeskove i horisonten.

midt i den smukke egn ligger byen lille og uanselig. i smag med hvad ofte er tilfældet i danske småbyer, er gaderne afstukne i lige paralleller, skærende hinanden i rette vinkler, men husene selv træde frem i planløs vilkårlighed, idet nogle stå helt ude i fortovskanten, medens andre er trængte længere tilbage af indhegnende småhaver med skyggende træer og alskens specerier til husholdningen. det er lave, to-etagers-steder med kalkede facader og smårudede vinduer; dog hviler der over de renlige, solide mure et præg af velstand.

byen, der er af ældgammel oprindelse, var først en flække, der ernærede sig af havets og markens uudtømmelighed. men efter en ildsvåde i midten af forrige århundrede, hvor det meste af byen lagdes i aske, gav man sig til at bygge den op påny, idet man sørgede for, at den fik et ensartet, velstående præg. snart blev den et udgangspunkt for handelen paa fastlandet, og det lykkedes de driftige købmænd at hæve den til en købstads særstilling fremfor nabo-byerne. slægt paa slægt spirede frem under de fædrene tage, velstanden øgedes

sikkert og ustanseligt, men de gamle forvittrede steder vedblev at indtage deres ærværdige, hævdvundne beliggenheder.

beboerne af disse steder er et folk, der er begunstiget med et roligt temperament, og som med dyb fatning tager mod livets goder, medens de, alt eftersom årene gå, anlægge værdige maver og velnærede ansigts-træk. der hersker mellem dem et gensidigt venskabsforhold, idet den ene ikke ønsker at trænge sig frem for den anden, men foretrækker at leve i tilbagetrukken ubetydelighed. en gemytlig ånd råder over samfundet, en spøg, et indfald er altid velset, det er, som en lun søndagseftermiddagsstemning for stedse havde sænket sig over byen. i disse forhold, så fjærnt fra omverdenen, regerer der, som så mange andre steder, en lille despotisk djævel — provinds-sladden.

ved torvet, hvor råd- og domhuset kneiser i ensom majestæt, ligger en smal gade eller gyde, der lister sig ned mod stranden. på hjørnet ud mod pladsen vender et lille sted, mere forvittret end de

øvrigt. der boede for kort siden en gammel, ugift pige, datter af en længst afdød, pensioneret postmester hammer.

gammel var hun i grunden ikke, vel omkring de femogtredivte, men da ingen mindedes at have set hende ung, men stadig med det samme gammelkloge ansigt, fik hun tidlig prædicatet: gammel jomfru. hun var lavstammet og sværbygget, med underlige, buttede former, korte, vraltende ben og et lille, rundt hoved, der sad mellem skuldrene og mindede om fuld-månens godlidende træk, når fordybnin-gerne træde tydeligt frem. hun gik klædt i tarvelige dragter, der sad om hende i umulige rynker og garneringer, hørende en fjærn tids moder og snit til.

i sin optræden var hun keitet og ubehjælpelig; talte hun, kom det springende, stødvis, nu og da afbrudt af en skrattende latter, der gjorde hende end mere forlegen. hun blev betragtet som en mærkværdighed; man undgik hende uden at gøre sig umage for at begribe hende eller tage hende i forsvar.

som ung vilde hun gøre forsøg på at vinde sine jævnaldrende. da faderen var

død, dukkede hun op på et af de store høstgilder, hvor hele byens befolkning samledes. men det deforme legeme, den ubevægelige keitethed var nok til at få de tilstedeværende til at le høit og undre sig over, hvad hun vilde blandt dem. følende den beskæmmende fornedrelse, trak hun sig tilbage for ikke oftere at vise sig.

i dage og uger morede man sig over det bisarre indfald. man begyndte at lægge mærke til hende, at udspionere hende; hun blev den fornemste genstand for byens intime, hyggelige sladder.

det var en aften sent paa somren, at byens matador, brygger ole gormsen, langsomt slentrede ned gennem hovedgaden. idet han henrykt betragtede de forvitrede steder, hvor rigdommene øgedes ustanseligt, medens yderverdenen ikke mægtede at bryde en sten i de aristokratiske mure, mødte han sine to venner, købmand las eilersen og dyrlæge hans karlsen, med hvem han snart i ti år hver aften havde truffet sammen for at debattere dagens begivenheder og anbringe et flot henkastet

bonmot. i det samme smuttede en dame forbi i den halvmørke gade. det var for fristende en leilighed for brygger gormsen til ikke at brillere overfor sine venner, han gjorde et skridt ud på gaden, og sænkende sin rødflammede næse i niveau med sin borgmestermave, bød han galant damen armen. forvirret hævede hun hovedet, gav et skrig fra sig af forfærdelse og styrtede ned gennem gaden, forfulgt af en skoggrende latter fra de tre venner, der havde genkendt den lille postmesterfrøken.

— er du gal — det var den lebendige fandens oldemor!, råbte eilersen forbløffet.

— der gik du s'gu godt i byen, gormsen — hende er der ingen hankat, der gør fortræd!, føiede karlsen spydigt til.

— det var s'gu flovt!, udbrød gormsen, ærgerlig over feiltagelsen, men i det samme føiede han vittigt til

fa'n ta' mig, den salve kan jeg ikke stå for — — det kalder jeg kvinde — hvilken barm, hvilken midie, hvilken nok-sagt — — jeg si'r jer, hun er en frøken eva — en sand frøken eva!

— en frøken eva!, og vennerne brød

ud i ustyrlig latter over gormsens ubetaleligt ironiske bonmot.

fra den aften gik den lille frøken under navnet frøken eva. det brillante bonmot fløi ud over de talrige hjem for at blive gentaget i det uendelige.

nogen tid efter, da den grønne ungdom var forsamlet i byens realskole til indøvelse af den tyske grammatiks difficile grundsætninger, henvendte den locale sproglærer og skønånd, adjunct ring, sig med dybsindig mine til en af de lovende disciple.

— du kan naturligvis sige mig, hvilket køn hører ordet kind — et barn til?

— intetkøn!, svaredes der med en god samvittigheds dristighed.

— rigtig! — nævn mig tilmed andre ord af intetkøn!

— fräulein — en frøken!, lød det i samme tone.

— men videre!

her stoppede det op for den unge videnskabsmands kundskab. fortabt stirrede han til sine kammerater om hjælp,

men som han stod, gled med et et smil over hans træk og han udbrød

— frøken eva!

frøken eva! det blev modtaget med almindelig acclamation og tilslutning, selv læreren kunde ikke tilbageholde et udbrud af latter, idet han med ubegrænset stolthed betragtede sin elev.

da klokken i det samme ringede og timen var forbi, stormede drengene ned ad trapperne ud på gaden, idet de med skingrende stemmer råbte:

— frøken eva er intetkøn!

de mindre poder forstod ikke den høiere videnskabelige betydning, men mente uden videre at kunne slutte sig til den fælles opskrigen.

nu vilde skæbnen, at frøken eva skulde komme forbi. så snart drengene fik øie på hende, kendte jublen ingen grænser, de trængte ind på hende, vilde bære hende i triumf, så hun i vild flugt styrtede ned ad gaden, forfulgt af den hele skare drenge. da hun nåede døren til sit hus, faldt hun så lang hun var og slog et hul i hovedet, så blodet trængte frem. vildskaben blev ikke stanset derved, de største af drengene

løftede hende op, slæbte hende over pladsen, idet de stemmede i

— frøken eva er intetkøn — frøken eva er intetkøn!

som spøgen var på det høieste, opstod en heftig uro og trængsel. midt imellem drengene stod en lille, sortsmudset mandsling, som ingen kendte eller vidste, hvorfra han kom. skrigende op som en rasende, slog han om sig til alle sider, kastede sig over fyrene, greb den ene for at banke den anden med. som om fanden var i hælene på dem tog drengene flugten uden at gøre sig rede for situationen. den fremmede løftede frøken eva i sine arme, bar hende forsigtigt ind i hendes hus på hjørnet, hvor han stønnende og pustende lagde den tunge byrde fra sig. derpå for han igen ud på torvet, og opsamlende de efterladte bøger og blade fægtede han med dem i luften, truende og bandende ad den kant, drengene var flygtet.

efter den ulykkelige hændelse tog den fremmede anledning til om aftenen at aflægge besøg hos frøken eva, der var ude

af sig selv af beundrende taknemlighed. de sad sammen, ivrigt optagne af hinandens selskab. han fortalte, han hed richard just, var handelsreisende, en løs, ledig fugl, der netop var ankommen den dag, han traf på drengene; hun sagde ham, hun stod ene i verden, levede et liv, fjærnt fra alle mennesker, af den rigelige formue, faderen efterlod hende.

medens solens gullige lys svandt bort i vest og skyggerne sænkede sig over gaden, sad frøken eva i en rigt garneret, blegrød og bordeauxfarvet kjole bag de tætte gardiner i sit hjem. bøiet over et broderi med et barokt mønster, sænkede hun af og til nålen for at stirre ned gennem gaden.

vilde han komme iaften, som han pleiede det? måske var han taget fra byen uden et farvel og hun fik ham ikke oftere at se.

som hun sad, for hun opskræmt i været ved lyden af en stærk banken, så i det samme just, hvis uanselige skikkelse i døråbningen trådte skarpt frem mod det

stærke skær fra torvet. med en oprømt mine hilste han hen imod hende og hun skyndte sig at tage mod sin gæst.

— lidt sent, hva'!, råbte han støiende, idet han fornøiet gned sig i hænderne. store forretninger — brillante forretninger den hele dag!

med et smil bød frøken eva ham plads i sofaen, og satte sig ned ved siden af ham.

— jeg troede ikke, jeg fik dem at se iaften!, sagde hun frygtsomt.

— ikke at se — jeg måtte komme her hen til dem — når de blot vil ha' mig!, forsikkrede han galant.

— det vil stadig være mig en fornøielse at kunne se dem om aftnerne her hos mig!, erklærede hun, blev i det samme rød til op over tindingerne.

— men pokker, så de ser brillant ud iaften — i den dragt!, busede just ud i pludselig overraskelse, idet han fik øie på den stærkt farvede kjole.

— synes de det! lo hun forceret, idet hun skød brystet i været, stolt over at han lagde mærke til, at hun havde pyntet sig for hans skyld.

— ja, det gør jeg! — hvorfor klæ'r de dem ikke altid således?

— for hvem skulde jeg det? spurgte hun undseligt.

— de bør det skam -- bør tage del i livet — i livets glæder!

hun så på ham med et usikkert, spørgende blik.

hvorledes, har de ikke råd dertil — de siger, de har formue — er det ikke over titusinde kroner? — der er mange, der vilde være glade, hvis de levede mere med — — vær forvisset om, der er dem, der føler så meget, så dybt for dem!, udbrød just, idet hans øine stirrede hende indtrængende imøde.

gengældende hans blik, betragtede hun ham med et lysende smil. der gled en trækning over hendes ansigt og hun spurgte pludseligt med udfordrende dristighed, idet hun greb hans arm.

— richardt just! vil de være min mand?

overrasket ved den uventede opfordring, sluttede just hende i sine arme, idet han henrykt udråbte

— det er mit høieste, dristigste ønske!

til langt ud på natten sad frøken eva og hendes forlovede sammen i sofahjørnet, holdende hinandens hænder, medens de stirrede frem for sig med undselige, for-elskede blikke.

midt under det store høstgilde, som en af egnens storbønder søndagen derefter afholdt, lød der en støiende mumlen gennem det forsamlede selskab. de ældre stak hovederne sammen, de unge brød af i dansen for at stille sig på tæerne og nysgærrigt speide mod indgangen. frøken eva var der — frøken eva var forlovet!

som opblussende ild fængede begivenheden blandt de unge, letbevægelige damer. han var en fremmed der i byen, havde nok reddet hende fra drengenes overlast. iøvrigt en duodezudgave af et mandfolk, en ren spirrevip, også noget at gøre væsen af, slige størrelser fandtes der i dusinvis, vilde man bare selv. forresten var det et held, for nu kunde da enhver blive forlovet!

iført den skrigende blegrode og vinfarvede kjole sad frøken eva ved siden af sin forlovede i hjørnet af dansesalen. et

stereotyp smil hvilede over hendes træk, medens hun vuggende sig i hofterne med blikket fulgte de forbisvingende par.

en ung, vittig kavalier skyndte sig over gulvet, lagde med udsøgt courtoisie sin arm om hendes liv. som overrasket af et attentat, sprang hun i været, huskede i det samme, hun ikke havde lært at danse og stødte ham fra sig med en afværgende bevægelse.

tak! hun dansede ikke!

hun lod sig falde tungt tilbage på sin plads, idet hun stirrede med et sky blik mod de unge, omkringsiddende damer, der smilte lystigt ad hendes ubegribelige keitethed.

straks efter reiste hun sig, forlod salen tilligemed sin forlovede.

ubemærket smuttede de ind i et afsides værelse, hvor der stod en punchebolle og halvtømte glas. han skænkede for, drak det ene glas efter det andet på hendes velgående, idet han galant erklærede, han var stolt af at være i hendes nærhed. hun lagde sig ind til ham og hede, lykkelige tårer faldt på hans hænder, medens han trykkede hastige kys mod hendes nakke.

i det samme lød udenfor på gangen støiende latter og klappren af støvlehæle. døren blev revet op og en flok halvt omtågede herrer viste sig i midtergangen, øiensynligt stærkt forbløffede over at stå ansigt til ansigt med den intime situation.

brygger gormsen tog først mod til sig, idet han med en gemytlig latter forsikkrede, det vilde være en ubetalelig fornøielse for de herrer at drikke et bæger med de nyforlovede. frøken eva var i næste nu beleiret af den hele skare herrer, der offrede den enlige, forskræmte dame deres mest udsøgte opmærksomhed.

— for fa'n — hvor der er hjærterum er også husrum!, udbrød gormsen. særdeles henrykt ved bekendtskabet, høist-ærede hr. —

— just!, erklærede den tiltalte.

— de finder behag i vor ærværdige by — ankommen for få dage siden, hører jeg, hr. jul — hr. just, mener jeg.

— gør en del forretninger her!, svarede just. indtil jeg tvinges over til fastlandet af større ordrer!

— for atter at tvinges tilbage af stærkere magter, ha, ha, ha!, lo gormsen

høirøstet med et betydende blik til frøken eva.

— ak, ja — stærkere magter!, bekræftede just høitideligt.

— hvad er der at sige til det, hr. jul — for pokker — just!, erklærede gormsen forstående.

— som gammel militær, nuværende embedsmand og født kavaler drikker jeg deres skål, frøken — kærligheden leve!, udbrod byens active toldinspektør, kaptein wagner, en ældre herre med et ikke synderligt soigneret ydre og et oppustet stærkt-rødt ansigt, der vidnede om alt andet end asketisk levevis.

— kærligheden går sine veie!, sukkede karlsen, der for tredie gang var ulykkeligt gift. jeg har ikke danset på roser — havde jeg fået dem, frøken — hvilket paradis!

— du kunde nok lidt at spille adam!, lo eilersen med ondsksfuld hentydning til frøken eva.

— jeg havde min s'æl og salighed i tankerne allerede opsat deres testamente til fordel for byens ugifte jomfruer!, sagde gormsen vittigt. nu får piven en anden lyd — men hva' pokker, man kunde jo ha'

tænkt det — de kunde ikke få lov at gå i fred med deres fortrin!

— ak, ja, deres fortrin!, bekræftede wagner pathetisk.

frøken eva sad tilfreds og fornøiet mellem de oprømte herrer, hvis indfald hun morede sig over uden at lægge mærke til den spot, der lå til grund for dem.

— nu ska' vi ha' de forlovedes skål, fa'n ta' mig!, dundrede gormsen i bordet. hvor er ring, — det bæst til skønånd — skolelæreren ska' tale!

adjunct ring, festlighedernes erklærede vittigmager og skåltaler, viste sig i døren med en halvtømt flaske dansk brændevin i hånden. det var den eneste drik, han respecterede og tog notice af, hvilket kun skete ved de forskellige gilder, men da også i den grad, at han altid blev liggende under bordet.

— skal jeg tale om kærligheden!, råbte han med larmende stemme. kærligheden til kvinden eller kærligheden til flasken — den sidste ligger nærmest for mig — hvor kan jeg svigte min ungdoms ideal — lad dem, der vil, tage kildevandet!

— snak! — du er fuld — der står hr.

jul — nei just, siger jeg, og hans forlovede — kom nu med et par kønne, anbelangen- des ord, dem til ære!, busede gormsen ud.

— skal jeg tale for de forlovede — — hvem er det, jeg har den ære at stå overfor?, stammede ring frem.

— det er hr. jul — i d'ævlens skind og ben, hr. just og hans unge brud!, gentog gormsen, pegende over mod de forlovede.

med besvær fulgte ring retningen af hans hånd, men idet hans blik faldt på just, udstødte han et frydefuldt skrig og balancerede med udstrakte arme over mod ham.

— ser jeg ret — min prøvede ven — richard just — hvordan står det til med mutter og ungerne — ude på galeien — hva', gamle dreng!

overrasket ved rings opførsel, trængte gæsterne sig høirøstet omkring ham for at forhindre ham i at gøre skandale. men ring stødte dem fra sig og brød ud med dybt krænket alvor.

— fy skam dig — kender du mig ikke, richardt just — jeg, der har været som en ven for dig, din mutter og ungerne, da det

knev — ak, glemsel er verdens løn —
glemsel er på flaskens bund!

— hvad betyder det!, ivrede herrerne
mellem hverandre.

frøken eva var sprungen op og stod
foran justs uanselige skikkelse, der sad for-
overbøiet og ubevægelig i hjørnet af sofaen.
famlende med hænderne over hans skuldre,
holdt hun ham ud fra sig, idet hun be-
tragede ham med ufravendt blik. pludse-
lig slap hun, og udstødende et høit skrig
trængte hun sig frem mellem gæsterne ud
gennem den åbenstående dør.

— glemsel er verdens løn — glemsel
er på flaskens bund!, stønnede den ulykke-
lige, følelsesfulde skolelærer og segnede
overvældet ned under bordet.

hastigt kastende sit tørklæde om sig,
skyndte frøken eva sig, forfulgt af lænke-
hundens halsen, gennem gårdspladsen hen
ad de udstrakte marker. hun sank ned i
den pløiede jord, snublede over stene og
markskæl, ilede frem i stadig hastigere
løb. med et tørnede hun mod en træstub,
blev slynget et stykke hen ad jorden. for-
pint af smærte, kom hun langsomt til be-
sindelse, satte sig med besvær ned på den

fremstående stub. hun befandt sig i nærheden af kysten, ikke langt fra de første steder i købstaden.

forhånet, forfulgt var hun, uden tanke af håb. livet forekom hende en eneste stor skuffelse, hun syntes, hun var et feilgreb af naturen, et udyr, som alle så ned på. nu gjorde man sig lystig over hende, be- drageren var maaske den første blandt dem. dette menneske havde vist hende venskab, og så sveget hende som alle andre. han havde villet bemægtige sig hendes formue, dertil havde hun været god nok.

ude i månelysset lå, hyllet i mathvide tåger, de spredte småøer, ragende med fremspringende odder og steile skrænter i været lig kæmpemæssige, fantastiske skikkelser, der vinkede hende til sig ud på dybet.

ned i det mørke vand, i den altopslugende tavshed! hun vilde slukke livsgnisten i de iskolde bølger, svinde bort fra tilværelsens kvaler. men ikke derude i den stærke strøm, i gadekæret vilde hun kaste sig mellem andet slam og udskud. hun vilde inden lang tid igen flyde op og man

vilde finde hende styg og ukendelig, begrave hende i uindviet jord.

hastigt sprang hun op. det var nødvendigt at gå byen igennem for at komme til stedet.

hun fulgte hovedgaden, der lå foran hende med dens uanselige steder og haverne, som duftede i den milde sommernat.

månen sænkede sit vage lys på skrå over huse og træer, der spredte mørke skygger på den modsatte side af gaden. rundt om på græs og blade glittrede den nyfaldne dug, gennem luften seilede edderkoppens sølvhvide, flyvende spind, i et af træerne slog en nattergal sin ensomme, vemodige trille.

opfyldt af den harmoni, der hvilede over natten, lukkede frøken eva øinene. i det samme hørte hun løsrevne stumper af en melodi, nu og da afbrudt af jublende råben, båret af vinden over mod hende fra høstgildet. i en stærk hallucination så hun dansesalen, de forbijagende par, just, der bøiede sig over hende, trykkede et kys på hendes læber, tog hende i favn og hun

kendte alt blodet med en vild følelse af berusning trænge gennem hendes årer.

forfærdet over sine tanker skyndte hun sig afsted gennem gaden. foran hende bemærkede hun en mørk skikkelse og et lyspunkt fra en cigar, der svingede frem og tilbage i usikre bugtninger. lyspunktet kom nærmere, i det flakkende skær kendte hun toldinspektørens oppustede træk.

i samme øieblik slyngede han armene omkring hende. famlende med hænderne over hendes former, stammede han frem med snøvlende stemme

— det skal bli'e morsomt, min glut!, og uden videre skubbede han hende inden for i en af gadedørene, og bragte hende i sikkerhed op til sit hjem.

overrasket ved det uventede overfald, var hun ikke istand til modstand. som det kom over hende, lod hun ham bære hende med sig op ad trapperne til værelset på første sal, hvor hun blev stående ubevægelig indenfor døren.

med megen besvær fik han tændt lampen, der spredte et grelt skær over det uordentlige ungarkehjem, som var optaget af en opredt seng, forfaldne møbler, umage

stole og et bord, hvorpå der stod de toiletremedier, han sidst havde betjent sig af.

han fik i hast toiletgenstandene samlet sammen, kastede dem hulter til bulter hen i en krog, kom derpå med svinglende skridt over gulvet mod frøken eva.

— min salighed, de må ikke la' dem genere!, råbte han støiende, idet han greb hendes hænder og førte hende hen til en stol, som han galant placerede for hende.

— ingen indvendinger — men lad som de var hjemme — vi skal ha' det rart — — min sandten om de ikke skal smage min biskop!, brød han triumferende ud, idet han balancerede over gulvet til et skab og hentede en flaske, som han skyndsomt trak op.

— brilliant — de kan tro mig, den er go' — er min yndlingsdrik!, hilste han med glasset over mod hende, idet han opmuntrede hende til at drikke.

han skænkede straks påny i glassene. bøiende sig ind mod hende, sagde han indsmigrende

— de skal klinke med mig — være lystig — deres skål!

påvirket af den stærke ophidselse, den

berusende vin og wagners påtrængende nærhed, følte hun en heftig trang til at give sig hen, til at lade alle betænkeligheder fare og hun stødte sit glas hårdt mod hans.

— men sidder de ikke der med over-tøiet på — må jeg hjælpe!, råbte han støiende, idet han sprang op og bemægtigede sig tørklædet, der lå over hendes skuldre. omhyggeligt foldede han det sammen og lagde det hen på en af stolene.

— det er ret!, sagde han, idet han kom tilbage mod hende, bare lystig, — bare fremkommelig! — hvorfor ikke slå sig løs, når man er ung — pokker er gammel og ikke jeg! — — de er brilliant, frøken — jeg er begejstret for dem — jeg kan ikke noksom udtrykke mine følelser!, forsikkrede wagner, idet han med en vaklende bevægelse gjorde forsøg på at slynge armene om hendes hals.

— nei, ikke på den maner — må jeg være fri!, afværgede hun og stødte ham fra sig.

uden protest satte han sig stilfærdigt på en stol og fyldte atter glassene til randen.

— den vin, hvor den killer!, sagde frøken eva og smilte, idet hun hostende og gispende nedsvælgede den berusende drik.

— ja, gu' killer den!, forsikrede wagner, der sad og så rosenrødt gennem sit glas op mod lampen.

— den er vist svært stærk!, mente frøken eva.

— den er piveng! hikkede wagner, idet han tømte sit glas til bunden. en prima etikette — drikker den altid — vinen er stor — vinen er deilig!

ja, vinen er deilig!, gentog han efter et øieblik at have siddet med glippende øine og betragtet frøken eva. men hvad er vin mod kvinder — jeg har kendt mange kvinder — unge kvinder — tiltrækkende kvinder — — frøken, jeg er glad ved at have dem hos mig — i min nærhed — — jeg kan ikke modstå — må trykke dem til mit bryst! og wagner sprang op med udstrakte arme for at slutte hende i sin favn. men hun smuttede til side, og væltende stolene mellem hverandre flygtede hun, forfulgt af ham, i hast rundt omkring bordet. idet han vilde gribe efter hende,

for hun ud på gulvet, og han segnede overvældet sammen på en stol.

— satan til tøs!, stønnede wagner forpustet. man har ikke andet end bekymringer på sine gamle dage.

frøken eva sad med et spodsk, hovevende smil overfor ham, idet hun glattede med hånden over garneringerne på sin kjole, der var kommen i uorden.

— nei, en gitar! udbrød hun livligt, idet hendes blik faldt på et instrument, der hang i en snor på skrå over sofaen.

jeg kan spille på den!, og hun sprang op for at tage den ned. de skal bare høre!

hun prøvede strængene, der dirrede under hendes kraftige hænder med en skurrende lyd. efter et kort forspil istemmede hun med spinkel stemme

— ak, kunde min elskov jeg tolke!

den erotiske sang gengav hun med et sværmerisk, slæbende foredrag, af og til afbrudt af en gispende halslyd. efter at have sluttet af, blev hun ubevægelig siddende og stirrede frem for sig med et vagt blik.

— nu skal de ha' det på en anden maner — jeg kender smagen!, brød hun

overgivent ud, og hun istemmede med høi, skingrende røst, medens strængene sittede, som skulde de sprænges

— å, susanne, du er mit liv, min lyst!

i det samme lo hun høit, så det klukkede i hende.

ved lyden af den kendte melodi trommede wagner kraftigt med benene i gulvet. begeistret for han i været og foretog efter musikkens toner de forunderligste spring og vendinger. med et slog hun over i moll og den raske negermelodi klang uimodståeligt komisk. wagner var aldeles ude af sig selv, blev ivrigere og ivrigere ved med at fare omkring til frøken evas ubegrændsede morskab.

midt i sangen brød hun af. ilende over gulvet sprang hun op i det åbentstående vindue, udenfor hvilket månen spredte sit dæmpede lys. i et anfald af vild ustyrlighed råbte hun ned i den stille gade

— livet er skønt — livet er herligt — kan i misunde mig, alle i snerper dernede! — leve livsglæden!

wagner stod midt på gulvet, betragtede hende med beundrende, opspilede øine.

vaklende med usikre skridt gik han over gulvet hen mod hende. idet han lagde armen tyngende over hendes bryst, trykkede han hendes buttede, uformelige legeme ind mod sig og bar hende, stønende af begær og anstrængelse hen til sengen.

så slukkede han lampen over bordet.

— — — — —
— — — — —

sent på morgenen, da byens natvægter vågnede af sin fredelige søvn udenfor en af gadedørene, opdagede han til sin forbavselse, at der allerede var færdsel i gaderne med mennesker og vogne. idet han heftigt gned sine øine, så han overfor i toldinspektørens vindue noget hvidt bevæge sig frem og tilbage. han fandt først på at antage det for et spøgelse, men forkastede straks sin overtro. i det samme hørte han en klaskende lyd i stenbroen som smældet af et vådt klæde eller en kornsæk. han ilede til, fandt en kvinde i

det blotte linned. bøiede sig over hende, genkendte han i den bevidstløse uformelighed frøken evas træk.

der blev en hurlumhei i gaden, folk flokkedes sammen, gadedrengene pev i fingrene, naboerne smækkede vinduerne op. tilsidst kom lægen til.

netop som han nærmede sig hende, hævede hun sig i været, stirrede vildt omkring sig, brød ud i latter og kastede sig tilbage mod stenbroen. nøiagtig den samme bevægelse blev hun gang efter gang ved med at gentage. lægen så fra hende til de forsamlede mennesker og erklærede skødesløst henkastet

— hun er gal!

hans udtalelse blev hilset med forståelse af ungdommen; det var noget, alle kunde blive klog på, og som man fandt ubetaleligt morsomt.

de omkringstående trængte sig frem for at bære hende til en vogn, men idet de vilde gribe hende om livet og løfte hende op, så hun med et langt blik mod dem, strakte armene ud og sank livløs sammen.

ud på aftenen, da brygger gormsen gik sin vante spaseretur for at møde sine tvende venner, blev han allerede langt nede i gaden modtaget med et fælles udbrud

— frøken eva!

det er jo denne gamle gris til wagner! — den gang gik du ordentligt i vandet med dine teorier!, føiede eilersen spydigt til.

— for pokker!, udbrød gormsen ærgærligt. hvem skulde sagt det om hende — ser i, meget forstår man sig på i denne verden — — men kvinder, dem bliver man s'gu aldrig rigtig klog på!

---

ild

ge fris var aldeles ude af sig selv af begeistring for den skønne dag, der havde bragt fætter julius til præstegården, efter at han havde fuldendt den årlange reise til italien for at tage studier og indfange indtryk.

de otte dage, fris efter sin studentereksamen havde tilbragt hos onklen, den gamle, elskværdige pastor worm, havde der ikke ret været fart over. den svagelige tante havde skrantet og været nødt til at holde sengen, så de ellers så prægtige udflugter til omegnen måtte opsættes. de to kusiner havde han kun været sammen med, når de kom ud fra sygeværket, hvor de skiftevis holdt moderen med selskab.

men idag havde det været anderledes.

allerede tidligt paa morgenen havde tanten overrasket ved at præsidere foran

frokostbordet, hvor hun rettede an og satte dem alle i stemning ved sit brillante humør.

ikke så snart havde de for alvor begyndt at tage for sig af sagerne, før døren blev revet op og fætter julius stormede ind i stuen, erklærende, at han agtede at tilbringe et par dage hos sin faderlige ven og endnu engang sværme under præstegårdens historiske lindetræer.

sådan som han havde vendt op og ned paa alt! bestandig vilde han være i fri luft, hvor han fandt på de galeste streger. han legede skjul mellem hindbærbuskene, rendte tagfat over de hegnede græsplæner, svingede pigeboernene i gyngen, til de hvinede himmelhøit.

hen på dagen havde han fået en fodtur istand til omegnen. med undtagelse af tanten, der følte sig for svag, var de tagne afsted.

nede ved forstrådens, hvis have de gik forbi, sprang han uden videre, til stor forfærdelse for den gamle pastor, over gærdet og stjal halvmodne nødder. da han kom tilbage, fik han den ældste af kusinerne til at spille filipine med kærnerne.

de skrædede ned over marken, hvor ane

ledvogterske malkede sin blissede, skindmagre ko. fætter julius, der mente, hun nok kunde have råd til at byde sin pastor en drik mælk, lod uden videre spanden gå rundt. tilsidst fyldte han den sidste slat i den blissede ko, men det var for stift for ane, der bandte på, det var det reneste svineri at tylle mælken i koen igen. først efter at fætter julius havde stukket et kronestykke til hende, blev hun nogenlunde formildet.

over udstrakte jordlodder, der hævede sig i bakkede strøg for atter at sænke sig i fladt land, gik de frem mellem det modne korn hen imod skovene, der udenom markerne strakte sig forbi landsbyen og tabte sig i det fjærne.

fætter julius fandt de smukkeste, mest yndede punkter i skovens udkant, hvor der åbnede sig fri udsigt til det solbestrålede landskab. han var ude af sig selv af henrykkelse over atter at være på de kendte steder, hans udtalelser var en eneste begeistring.

han havde revet frisk så fuldstændigt med. det jævne, danske landskab, som den hele uge mærkeligt nok intet indtryk

havde gjort på ham, syntes ham skønnere, lysere end nogensinde — måske skulde man også være i stemning for ret at synes om det.

overvældet af sine følelser sad fris nu i den stille sommeraften foran den åbenstående havedør, udenfor hvilken de lette, slyngende planter i verandaen sattes i sagte bevægelse af en mild, kølende luftning.

drømmende stirrede han ud i den halvmørke have, hvor flagermusene uroligt sværmede frem og tilbage forbi vinduerne, lokkede af det stærke skær, der spredte store, firkantede lysflader på de grønne græsplæner udenfor.

det øvrige selskab sad henne ved bordet; tanten henslængt i en magelig lænestol, worm bøiet over sin pive, som han ivrigt stoppede, og fætter julius, der var optaget af at konversere kusinerne i sofaen.

fris vilde være helt overladt til sine tanker, høre, hvad de talte, ikke selv tage del.

— så hyggelig den er, min gamle rede!, henkastede worm veltilfreds, idet han dampede sugende drag af piven.

— præstegårdens stemning!, udbrød

fætter julius med liv. den findes til trods for det sødladne sværmeri, der er drevet med den!

— der knytter sig minder — også for dig hertil!, sagde tanten smilende. sådan en vildgal fyr, du altid var!

— hvorfor er du i grunden kommen — søgt til hjemmet igen?, spurgte worm interesseret.

— nødt dertil!

— men forlade italien — faldt det let?

— jeg måtte hjem — mine billeder udstilles — tilmed bestillinger i ventel!, forklarede fætter julius.

— jeg forstår -- kunsten over alt!, indrømmede worm. men det må have været pokkers vanskeligt!

— det var det!, svarede fætter julius let henkastet.

— hjemmet kan være herligt!, brød worm ivrigt ud. de steder, man kender, den natur man er vokset op i — -- men syden er noget helt andet — kun de ved det, der taler af selvsyn!

— hvorledes, pastoren har reist?, spurgte fætter julius.

— det var dengang! — jeg har været

ung, letsindig!, sagde worm med et bekræftende smil.

— å, jo!, betydede tanten. jeg har endnu mit mas med at holde styr på hans iltre blod!

— er det ikke ret at leve livet, som gud har givet en det — for mig har det kun kommet an på ikke at gå videre, end man kan forsvare det!

italien!, føiede han til som i tanker. det er først og fremmest naturen, der er som mættet af sol og lys!

— ja, er der noget, der kan lignedes ved solnedgangen, når dagen svinder i vest mod middelhavet!, brød fætter julius ud med begeistring. der spredes over bølgerne et spil af farver, der skifter fra gulligt, blåligt, lilla til flammende rødt. havet er som forvandlet til blod. på samme tid, som mørket begynder at trænge frem, lyser sommeraftnernes uophørlige lyn, glimt i glimt. naturen ligesom gløder — det er en skønhed, der sætter sjælen i bevægelse!

— du har ret!, sagde worm, idet han med blikket fulgte retningen af røgskyerne, som han sendte ud i værelset. mod syden kommer vor natur tilkort!

— alt er fuldkomment — naturen, landet, folket!, forsikkrede fætter julius.

— sydlænderne er der liv i — mindes nok den tid, jeg levede iblandt dem!, henkastede worm smilende.

— og slog gækken løs!, supplerede fætter julius.

— måske! — jeg har moret mig endel dernede, med studenterne og kunstnerne!, råbte den gamle, liberale præstemand med et elskværdigt latterudbrud. hvad ondt i det — man har været ung — intet heldøre!

— jeg tvivler ikke!, bekræftede fætter julius.

— man bør kun ikke give sig i dårligt selskab — skal tage sig meget iagt for kvindfolkene.

— djævle i engles skikkelse!, brød fætter julius ironisk ud.

— man kan ikke noksom tage sig i agt!

— især for italienerinderne!, betonedede fætter julius i samme tone.

— især for italienerinderne! — de herrer kunstnere er et letsindigt folk!, forsikkrede worm. hvorfor lægge sig selv øde?

— tror du, jeg har været så letsindig!, sagde den unge kunstner med et smil. nå,

jeg bær mine mærker — men om jeg har noget at bebreide mig, lader jeg stå hen.

forresten!, føiede han til let henkastet. da vi er komne til at sidde fortroligt sammen iaften, vil jeg ikke lægge skjul på mine hemmeligheder!

den kvinde, mine ord gælder, mødte jeg en dag tilfældigt på en af roms osterier, hvor jeg kom ind for at drikke en flaske vin. se hende og blive indtaget, var for mig det samme. snart blev vi enige, hun flyttede hjem til mig.

sige, hvor prægtig hun var, kan jeg ikke — et barn med et livsfriskt ansigt, øine som kul, smilehuller, der altid lo mig imøde — dertil så varm, inderlig — jeg måtte holde af hende.

hun offrede sig for mig, tjente mig som model til mine arbeider. alle dem, der kom til mig, vidste hun at fængsle ved den hygge, hun spredte over mit atelier. jeg var hende alt, hun sværgede, forlod jeg hende, kastede hun sig i tiberen.

et år varede det ved. da fik jeg underretning om, at min nærværelse var nødvendig i hjemmet, hvor bestillinger ventede.

jeg talte ikke til hende om brevene, hvor megen overvindelse det end kostede mig.

jeg kom en dag til mit hjem, hun var intetsteds at finde; man sagde mig, hun var gået bort.

greben af en frygtelig tanke ledte jeg efter brevene fra hjemmet; de var der ikke. jeg mindedes hendes trusel, vidste, hun ikke veg tilbage for at bringe den til udførelse. jeg streifede byen om på kryds og tværs, gjorde anmeldelser til øvrigheden, men uden resultat.

opgivende hvert håb tog jeg ud på landet, jeg havde ikke lyst til at arbejde, til at omgås mennesker.

som jeg flakkede om, kom jeg hen til en færgehytte, der lå ved tiberens bred. jeg vilde bede om en forfriskning for dagens hede, men da jeg slog blikket op, blev jeg som forstenet af forbavselse. foran mig i den åbne dør stod hun, jeg i uger havde søgt. jeg vilde afkræve hende forklaring, men hun førte mig uden videre ind i stuen, hvor der sad en svær, vanfør bonde i færgemændenes dragt.

min mand beder dem at træde indenfor!, sagde hun.

hun drog mig hen mod vinduet, hviskede til mig, medens hun stirrede tungsindigt frem for sig: jeg har gjort alvor af min trusel, blev det end på en anden måde!

jeg bad hende vende tilbage, men hun vilde ikke stå iveien for min fremtid.

vendende sig om spurgte hun, om hun måtte byde den fremmede en drik vin, hvortil den tunge bondeskikkelse nikkede med et skulende blik.

hun skænkede vinen, lod mig tømme glasset, greb derpå med begge hænder mit hoved og hviskede et neppe hørligt farvel, idet hun trykkede mod mine læber et kys, — et fortvivlet, lidenskabeligt kys, der fik alt mit blod til at brænde som ild — aldrig glemmer jeg hende!

der blev lydløs stilhed i værelset efter den unge kunstners ord. blege og alvorlige trykkede kusinerne sig tættere sammen i hjørnet af sofaen.

fris holdt det ikke ud længer, han

måtte udenfor i den frie luft, i den herlige sommeraften.

lydløst reiste han sig og listede sig ud gennem døren til verandaen.

hele hans sjæl var i oprør. med sit syttenårige, ungdommelige hjærte havde han indsugget den skønhed, der var blevet åbenbaret for ham. hvor han var lykkelig ved at blive revet med, ved at føle sig opfyldt af begeistring!

nu vidste han det, nu var han klar over sig selv. det, der havde slumret i hans hjærte, var vækket til bevidsthed. ved fætterens ord var det gået op for ham med uimodståelig styrke: han elskede, elskede til sværmeri!

dybt havde skildringen af den heftige kærlighed gjort indtryk på ham, men i stedet for den ubekendte havde han bestandigt haft billedet af en anden kvinde for øie, hende, der havde bragt hans følelser ud af ligevægt.

det var igår, det var hændet ham. han var taget med nils, gårdskarlen, ud i marken for at køre hø i laden. som han havde lagt sig til rette på læsset, kom hun

gående over marken, bærende sine spande med den dampende, nymalkede mælk.

frisk og blussende, med få klædningsstykker over det svulmende legeme, gik hun hen mod dem. nils, der var en galfrans efter fruentimmer, spurgte, om johanne havde lyst til at age med.

ivrigt skyndte fris sig med at give hende en håndsækning, for at hun kunde komme op på hølæsset.

med kjolen kiltret op, så benene blev synlige til op over knæene, lå hun i det friske hø, medens hun bed i et langt græsstrå og skottede op til ham med store, plirrende øine. hver gang han talte til hende, svarede hun ham med korte, afbrudte ord og en hastig, støiende latter. ærgerlig over ikke at få et ord indført gik nils hele tiden bandende ved siden af vognen, medens han holdt styr på hestene.

de kørte lige ind i laden, og johanne langede spandene ned fra læsset. nils skulde gribe hende, men idet hun sprang, faldt de begge og trimlede et par gange sammen om i høet.

svingende med spandene i åget løb

hun bort med en skingrende latter, idet hun råbte: du er en stor klodrian, nils!

slugende hende med øinene fulgte fris hendes bevægelser, som hun svaiede hen over gårdspladsen. så stor, stærk, ret en kvinde, der kunde få magt over mænd!

han var betaget af hende. hvilken jubel at føle elskov — som at blive født påny!

den tanke påtrængte sig ham, om hun endnu var i meieriet. han måtte se hende, være i hendes nærhed.

med forsigtige skridt listede han sig gennem havelågen ud på den åbne vei, der førte over præstegårdsjordene til meieriet.

foran ham bredte sig i månens fulde lys de regelmæssigt skårne, firkantede marker med det forskjelligt vekslende korn i glittrende nuancer. inde mellem den gennemsigtige rug stod valmuerne med spredte, stærkt røde blomster, medens en rapsmark strakte sig frem som en eneste matgulligt lysende flade. hist og her hævede bøndergårdene deres kalkede vægge og stråtækte tage i været, op ad en høi lå en flok får på græs som et hvidligt,

ujævnt tæppe. en enlig ko brølte med lange mellemrum monotont hen over landskabet, vækkende ekkoet frem fra skovene, der i vid omkreds strakte sig langs med den ene side af markerne og fortonede sig med tætløvede kroner mod den matblå himmel, der i horisonten var dækket af tunge skymasser, hvis yderste rande lyste i skær af månestrålerne med svag, regnbuefarvet glands.

betaget af den skønhed, der hvilede over naturen, gik fris med langsomme skridt hen mod meieribygningen, der lyste ham imøde på lang afstand. gennem de åbne skodder så han skikkelser bevæge sig i kælderstuen. det var meierskerne, der renskurede karrene og fadene efter den daglige afbenyttelse. så snart hver stabel var fra hånden, blev stykkerne hængt op på væggen, hvor det blanke metal lyste i skæret fra et enligt tællelys.

forsigtigt gik han hen til døren, blev med bankende hjerte stående udenfor i mørket, medens hans øine ikke veg fra johannes kraftige skikkelse.

hun sad midt på gulvet på en træstol med en dyngede fade foran sig, idet hun

gned og skurede, som galdt det livet. det lod til, de to andre piger havde deres kommers med hende, ti de grinte uafbrudt og skelede spodsk til hende.

— i ka' bare holde jer bøtte!, brød johanne ud, idet hun bøiede sig dybere over sit metalfad.

— løin er 'et s'gu inte — den er tydelig nok!, ivrede med kvækkende stemme den ene af pigerne, et lille stumpet kvindfolk, bred som en okse.

— i har immer så travlt med nils — en knøv kall, mente johanne.

— er der s'gu fler end dei, der seier! bitte johannel!, smågrinte den anden pige, der var lige så ranglet, som den første var firskåren.

— do ska' jo kenne ham så svært godt!, sagde den stumpede med klukkende latter.

— nils kan være den, han er for mig!, forsikkrede johanne uden at se op.

— sandt er hvert ord!, føiede den stumpede til. har jeg inte selv med egne øren ovre i nøddekrattet hørt, han smiskede med gårdmandsdatteren og svor, gav den

gamle grunkerne, var det en afgjort ting mellem de to!

— nils har osse i dag været hos den gamle!, supplerede den ranglede ivrigt.

— løin er 'et hvert ord!, svor johanne heftigt, dundrende fadet, hun skurede, hårdt mod stengulvet.

— ho, ho, bitte johanne — så 'et ta'r på hinner!, kvækkede den stumpe.

— der er jo dem, der immer ska være så gelassene!, udbrød johanne, der var bleven vred for alvor. men hvem var 'et, der listede sig ind i nils' kammer for at bli'e sammen med ham — han jog hinner nok på døren, gjor'e han — uden at ville ha' det mindste at gøre med hinner! — — somme sku' først feie for eien dør, før somme feier for andres!, føiede hun til, målende den stumpe med et medlidende blik.

— nu ka' 'et være nok med arbeide for i kvæld, ka' 'et!, råbte den stumpe, høirød i ansigtet af forbittrelse, idet hun gjorde tegn til den ranglede til at følge eksemplet. trækkende den anden med sig op ad trappen til værelserne ovenpå, vrængede hun hidsigt

pokker sku' høre på den skidne tøs!
— ikke engang arbeide gider de —
men jeg ska' nok klare jert med — gå i
kun op og snu i færene!, råbte johanne
skoggerleende efter dem.

da fris så, hun var ene, følte han med
et alt modet svigte sig, han vilde løbe bort
uden at få talt med hende.

idet han vendte sig om, tørnede han
mod døren, der med stærk larm smældede
ind mod væggen.

udstødende et skrig for johanne hen
til indgangen for at se, hvad der var på
færde. overrasket ved at få øie på den
unge mand, udbrød hun

— men kors, den unge herre!

— rent tilfældigt jeg kommer her —
så rent tilfældigt!, fremstammede fris, idet
han forlegent nærmede sig hende.

— så forskrækket, de gjør'e mig!, for-
sikkrede hun og drog været dybt.

— jeg drev om i egne tanker!

— gør den unge herre ofte det?, lo
johanne med skælmske øine.

— johanne er vittig!, forsøgte fris et
smil.

— pytl, vrængede hun, idet hun raskt vendte sig om og gik tilbage i kælderstuen.

— kors, sådan hovn, jeg har igen!, sagde hun, og lod sig tungt falde ned på sin træstol for atter at give sig i kast med arbeidet.

fris slentrede ind i meieriet, satte sig overfor hende ved et af bordene. med øinene fulgte han de blottede arme, som de travlt for frem og tilbage over de skinnende metalgenstande, medens hun stønnede af hastværk, så sveden sprang frem på hendes ansigt.

som hun sad foroverbøiet, hævede hun med et hovedet og brød ud med usikker stemme

— de har hørt det, de fjantede tøser ha'de travlt med!

— nils er nok pi'ernes løve!, drillede fris hende.

— jeg bry'r mig slets inte om den løse fugl!, busede johanne heftigt ud. det må de endelig ikke tro om mig!

— tror intet om johanne!, forsikkrede fris med talende blik!

efter et øiebliks tavshed udbrød johanne skoggerleende

— skulde bare se hinner — hun er skæv — og så vralter hun afsted som en gås!, og johanne vrikkede betydende frem og tilbage i hofterne på stolen.

nu er 'et fra hånden!, råbte hun høit, idet hun blussende af anstrengelse reiste sig fra sit arbeide og hængte metalkarreene på væggen. s'gu rart at kunne røre sig!

næ, se!, et deiligt vær!, sagde hun, idet hun stillede sig i den åbenstående dør. om det ikke er måneskin!

— fristende måneskin!, forsikkrede fris.

— jeg bli'r nu altid så underlig i måneskin!, sagde johanne i tanker.

— jeg tror, det kunde være rart at spasere i!, forsøgte fris dristigt.

— spasere med kandidaten! — så sent på aftenen!, udbrød johanne med en overgang i stemmen.

— var det så slemt!, indvendte fris. forresten er jeg ikke kandidat endnu, skal johanne vide!

— jo, det er kandidaten — det si'er alle pi'erne på går'en — det går aldrig an — — kors, så skiden jeg ser ud!, føiede

hun til, idet hun betragtede sit billede i et af de blanke metalkar.

— johanne må ingen indvendinger gøre!, bad han med indtrængende stemme.

— når netop kandidaten vill!, svarede hun og tilkastede ham et udfordrende blik.

efter i en fart at have glattet med spyt over håret og fået sit shawl omkring skuldrene, fulgte hun fris ud af meieribygningen, ladende døren stående åben efter sig.

de fulgte veien over markerne til skoven, der strakte sig bag om landsbyen.

uden et ord gik de med raske skridt fremad, nåede leddet ved indhegningen og stod inde mellem de ranke stammer.

sommeraftenens høitidelige stemning hvilede over skoven. månen kastede sine stråler på skrå hen over træerne, der som mørke søiler trådte skarpt frem mod den lyse nathimmel. fra grenene fløitede nattergalene deres melankolske triller ud i den klare luft, der var opfyldt med duft af syrlige blomster og nyslået hø. af og til for et vindpust ind mellem stammerne, sættende løvet i hastig, urolig bevægelse.

fris fangedes helt ind af den harmoni, der hvilede over den natlige skov.

— hvor skønt!, skønt!, stammede han frem, idet han bredte armene ud som for at favne hele naturen.

— et vær, ret for kærestefolk at gantes il, udbrød johanne høirøstet, dragende et dybt suk.

fris hørte ikke hendes ord, han var alfor opfyldt af naturen omkring ham.

fremskyndende sine skridt fortsatte han sin vei, til de nåede den lille skovsø, hvor de mægtige træer dybt nede i det mørke vand tegnede reflekser af de løvrige kroner mod den stjernebesåede himmel.

de gik hen til bredden, bøiede sig ud over vandet, betragtede deres billeder i det klare speil.

en fisk slog med stærk plasken op midt ude i søen, der blev sat i urolig bevægelse med talrige, voksende kredse, glimtende som sølv i månelyst.

fris fulgte med blikket det smukke syn ude i vandet. johanne bøiede sig i det samme hastigt ned, tog en sten op og kastede den med al kraft i den retning, fisken bevægede sig.

— vil han dy sig!, råbte hun med stærk latter.

— kom, vi går!, sagde fris heftigt, idet han følte sig ilde berørt ved at blive revet ud af sin stemning.

de gik tilbage gennem skoven, slog ind på en vei, der førte til landsbyen.

i den sene aften lå byen med sine huse og smalle gader øde og stille hen. hist og her trængte et enligt lys ud i mørket fra de hjem, hvor familierne endnu sad oppe.

de to fodgængere listede afsted langs med husrækkerne, medens deres fodtrin gav klapprende genlyd over stenbroen. ikke et menneske stødte de på, byen var som uddød.

selv købmanden på torvet, der drev biforretning med øl og brændevin, var ifærd med at hænge skodder for, efter at han en time havde set sin skænkestue tom for mennesker.

— nei, da!, råbte johanne ivrigt, idet hun standsede og stirrede ind gennem vinduet til en af familierne i gaden. konen i huset, en stor, trivelig matrone, lå sovende over bordet med en dampende kaffe-

kande foran sig. rundt om på gulvet løb halvnøgne børn, der leende og skrigende afførte sig deres klæder, som de kastede hulter til bulter mellem hverandre. et langt, opløbent pigebarn havde sin møie med at hjælpe en dreng på tre-fire år en renvasket skjorte på. hun knev den lille i armen, men han stred imod, og førend hun vidste af det, rev han sig løs og sprang nøgen midt ind mellem de andre børn.

sikke't kommers!, lo johanne ustyrligt. en lille, rarskabt dreng! — hvor sød, stumpen!

hun har ellers fåt nok a'et, den sølle maren!, føiede hun til. et dusin unger — må allisens ingen spøi være!

fris skyndte sig fra vinduet, han syntes, han ikke ugenert kunde stå ved siden af hende og se på drengens nøgenhed. hun løb efter ham, listede sin arm ind under hans.

medens hun knugede sig ind til ham, gik de frem gennem gaderne, til de kom til udkanten af byen, hvor jordene begyndte og egnen bredte sig fri og åben for dem. der hævede sig en fugtig tågedis

over markerne, der bugnede af frodigt korn.

johanne standsede ved synet af den frugtbare, grødefulde jord, der påvirkede hendes stærke, bondske natur.

— så givtige, de ligger — ret et herligt syn!, udbrød hun i overstrømmende livsglæde.

de gik langsomt videre hen over markerne, kom forbi kroen, der var opført et stykke udenfor byen.

der var lys i et enkelt værelse af den store bygning. ud i stilheden trængte lyden fra en enlig violin, der blev ihærdigt bearbejdet og skrattede op med skingre, støjende toner.

— det er jens larsen sæll!, sagde johanne.

— kromanden har ingen til at drikke med sig iaften — så korter han tiden!, henkastede fris.

— der kommer få kale på den årsens tid — ikke før hans store høstballe!

de gik forbi danselokalet.

— der har nok johanne svunget sig no'en gange med kalene!

— kors — det tror jeg.

— holder johanne meget af at svinge sig?

— det er ikke altid godt for en ung pige — en gi'r undertiden mer', end en ka' stå sig ved — de kale er inte til at lide på!

ja — når 'et endda var kandidaten!, føiede johanne til med overgang i stemmen.

— hvorfor det?, spurgte fris.

— jo, kandidaten er sådan pæn herre — man behøver ikke at være bange!

— tror johanne ikke?

— næ, om jeg tror!

han mærkede, hvor hun hang tungt på hans arm, medens de gik langsomt op ad bakken, der førte tilbage til præstegårdsjordene.

de satte sig ned på en bænk ved veien uden at sige et ord. fris kendte formerne af hendes kraftige legeme trykket op mod sig, hørte hende drage været tungt og stønnende.

med en hastig bevægelse reiste hun sig.

— hvor jeg er svedt!, sagde hun.

de gik veien hen over markerne til meieriet.

med et for de sammen ved en hæ, skræppende lyd.

på marken, de gik over, for en sværtbygget hingst rundt om en hoppe, der stirrede med forvirrede øine til alle sider. i et rask spring kastede hingsten sig over det sky dyr, idet den gispede og stønnede af hidsigt begær. med et drøn tumlede de begge om på marken, hvor de blev liggende, vrinskende og sparkende mod hinanden.

fris følte blodet stige sig til hovedet, han vidste ikke, hvad han skulde gribe til, vovede ikke at se op.

skurrende i sine øren hørte han johannes skrattende latter.

— fang mig!, råbte hun, idet hun flygtede lynsnart over marken.

uden at vide hvad han gjorde, satte fris efter hende i stærk fart.

aldeles ophidset stormede han ind i meieristuen, hvor hun havde kastet sig på en stol og lå gispende af anstrængelse med kjolelivet løst op af det stærke løb, så brystets kraftige former kom tilsyne. ved siden af hende stod stagen med tællelyset, der næsten var brændt ned og flam-

mede med et flakkende skær over værelset.

— kandidaten kunde ikke følge!, lo hun spottende, idet hun betragtede ham med udfordrende øine.

— de leger med mig!, udråbte han.

— leger med dem!

— de behandler mig som et barn!, fremstammede han heftigt.

— er ialtfald et kært barn!, smilte hun. men tør de ikke komme hen til mig?

villieløst lod han sig lede af hende.

— således — hvor de sveder!, sagde hun, idet hun strøg med hånden over hans kinder.

— sæt dem ved siden af mig!, bad hun og trak ham ned til sig.

han forsøgte svagt at stride imod.

— et kært — kært barn!, lo hun med store, skælmske øine, idet hendes bryst hævede og sænkede sig i urolig bevægelse.

med et slyngede hun armene om hans hals, drog ham ind til sig, og idet hendes blik fik et grådigt, muddret udtryk, bedækkede hun hans mund med våde, sugende kys.

han stirrede ind i hendes ansigt, så i det samme hvert træk fordreiet af urent, dyrisk begær, og pludselig blev han greben af led, heftig væmmelse. forfærdet viklede han sig ud af hendes omfavnelser, stødte hende hårdt fra sig.

som det galdt livet styrtede han afsted. han ilede hen ad veien, trængte frem over den pløiede jord, standsede ikke, før han stod på den anden side af markerne, hvor bygningerne hævede sig i været.

forvildet stirrede han omkring sig.

først nu så han, landskabet var forandret, naturen var ikke som før. de tunge skymasser havde reist sig fra horisonten og jog forbi månen, der af og til kastede deres hastige skygger hen over egnen. grå og ensformige lå markerne med kornet svaiende for vindstødene, bøndergårdene syntes tunge, hæslige masser, skoven havde mistet sine linier og former. alt var anderledes. trist og fattigt lå landet foran ham.

han opdagede, det var ved præstegården, han stod, bag ved den store gårdsplads. på den ene side havde han laden med de faldefærdige hytter og udbygninger, på den anden staldene med dørene åbne

---

på vid gab. brændestykker, halmknipper, avlsredskaber lå spredt over gården i vild uorden. midt på den hegnede plæne var reist et stort dueslag, der overalt bar mærker af dyrenes urenlighed.

fris stod lænet til rækværket, som han knugede imellem sine hænder. lige foran ham bredte møddingen sig, sendende sin stinkende ånde op i hans ansigt.

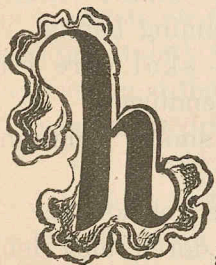
greben af dyb fortvivlelse følte han en altbetagende lede, og uden at være i stand til at stride imod, brækkede han sig heftigt, pludseligt.

---

fin de siècle

fin de siècle

Hvor i trætter mig!, udslyn-
gede uvilligt ove flemming
— en ung mand omkring de toogtyve med
deciderede træk, mørkladent hår, en stærkt
rød mund og dybe øine, hvorover der hvi-
lede et træt, anspændt udtryk — idet han
tungt lod sig falde ned på en kanapé i
et af separatkabinetterne i casinos basar-
restaurant, hvor forfriskninger var serverede
for ham og hans selskab, der i lette silke-
dominoer møisommeligt havde banet sig
vei gennem karnevallets støiende masker.

— fa'n til humør!, brød josef josefsen
ud med smil over det intelligente, glatragede
skuespillerfysiognomi, der var markeret af
en nonchalent anbragt lorgnet.

— kan ikke la' vær' at trække rundt
med mig!, busede flemming ud.

— snak — må s'gu ud — må s'gu

level!, skreg josefsen op med forceret lystighed.

— leve! — altid den tomme skrigen på at leve!, vrængede flemming hånligt.

— livet er brillant — skal være brillant!, afskar josefsen indvendinger.

— en anden sag!, smilte flemming ironisk.

— hvortil de sygelige refleksioner — den evige spleen? — på døren med den!, ivrede josefsen støiende.

— hvor jeg er ked af jer!, trak flemming på skuldrene.

— er ikke til at snakke med i aften!, konstaterede josefsen.

— så la' vær' med at snakke!, brød flemming af.

— håbløs — infamt håbløs!, sukkede josefsen dybsindigt.

men hvad tænker vi på!, føiede han til, idet han ivrigt sprang op og gav sig i kast med de optrukne flasker. mine venner — *certosa di firenze!*

først heldte han glassene en trediedel fulde af *certosa*, derpå skænkede han til randen med champagne, der skummende blandede sig med likøren, sendende gyldne

perlebobler op gennem den klare, lysgrønne vædske.

vi drukner sorgen på glassets bund — imorgen en dag for bedrøveligheden — skål pessimist!, svingede josefsen med glasset over mod flemming og nedsvælgede den mousserende drik.

— selv mig behandler han på samme vis!, udråbte med fortydelighed frøken kathi — en ung dame med rødligt, kruset pandehår ud over små, plirende øine, der lyste i et ansigt, hvis træk mindede om en kats indsmigrende listighed. som jeg har været for ham — som jeg elsker — elsker ham!, føiede hun lidenskabelig til.

— skulde intet vide af slig galan!, forsikkrede frøken amanda med hånlige smil over det forslagne gaminansigt. må jeg be' om josefsen!

— der er en anden, du har kig på!, klynkede kathi, idet hun trykkede sig ind til flemming. du skal holde af — kan det ikke uden dig — kys mig — kys mig!

uden modstand lod han hende begærligt klynge sig til ham, idet hun trykkede sugende kys mod hans læber.

— gå!, stammede han frem og stødte hende hårdt fra sig.

— umulig!, slog josefsen afværgende ud med hånden. hvad får han så ud a' et — man må s'gu være med — må s'gu ta' sig det let — jeg holder det ikke ud hjemme — det er angsten, der driver mig — — imorgen står slaget!

— imorgen debuterer du!, henkastede flemming med adspredt ligegyldighed.

— imorgen spiller jeg osvald!, sagde josefsen pathetisk.

— helten i ibsens sublime digterværk!, betonedede herbert bing — en ung, modernistisk forfatter med pandehår på gammel romersk vis, fine, nervøst bevægede træk, melankolske, kulsorte øine og en lille, spinkel figur, der blev helt borte i den folderige silkedomino.

— ibsens udødelige mesterværk!, supplerede hans olesen — en ung mand, tilhænger af den modernistiske skole i almindelighed og herbert bing i særdeleshed — stemme, manerer, ydre, alt var à la herbert bing, kun var håret skilt midt i og faldt ned over panden som gardiner for et tomt værelse.

— jeg betages af tanken på den store dag!, brød josefsen ud. mig er den betroet, denne rolle — i ibsens produktion den mest betydende — barnet af vore dage, mærket af håbløsheden, det snigende vanvid, den uafvendelige død — jeg lider med denne type — — jeg siger jer, det skal blive et skrig, der maner tilskueren med rædsel!

josefsen sad et øieblik stirrende begeistret frem for sig; med febrilsk heftighed føiede han til

men det er det forfærdelige — tænke sig premieren — ansigter ved ansigter — i parket, i parterre, i loger, overalt ansigter, ansigter, ansigter — stirrende ud mod en, medens man står der og taler ud i det store rum — den tanke gør mig afsindig — stjæler min kraft — får mig til at kaste mig ud i letsind — mine venner: skålen for osvald — mennesket, ødet af kvinder før fødslen! og josefsen tømte i hast sit glas og sank overvældet sammen i sofaen.

— kvinder er, hvad i vill!, lo kathi for-dægtigt ud over glasset. pænt forresten, i tog os med til dette lystens og syndens sted — endelig et anstændigt karneval!

— josefsen er altid storartet!, skreg

amanda op, kastende sig i armene på josefsen.

— comme il faut!, mente josefsen selv. får vel ære af dig i aften!

— pyt!, vrængede amanda spodsk.

— har varet dig!, truede josefsen hende.

— bli'r vel ellers heldt ud!, lo amanda med kåd latter.

— min salighed! — du må s'gu ikke kure overskrævs ned ad rækværket i pergolaen som til sidste maskerade!, brød josefsen ud med høitidelig forskrækkelse.

— da var amanda li'efrem storartet!, lo kathi ustyrligt, idet hun trampede med fødderne vildt i gulvet.

— du stikker såmænd heller ikke op, du!, afbrød amanda hende med krænket fortrydelighed.

— brillante pi'er begge to!, konstaterede josefsen med overbevisning.

— syndigt grin med alle de mennesker!, udbrød kathi, der sad og holdt interesseret øie med de forbi defilerende karnevals-gæster. promenerer vi os maskeret i basaren, tror folk os for damer af verden — skulde bare vide!

nysselig, den små der med den affæl-

dige ægtemand så stiv som en pind!, pegede hun ud mod en ung, elegant dame af et fint, aristokratisk ydre. allerkæreste — kan li'efrem lide hende!

— skulde intet kendskab have der!, lo amanda drilsk, idet hun kastede en skræl af en appelsin, hun var ifærd med at partere, over mod käthi.

— himmell!, for käthi op, stirrende med stive øine ud i basargangen. forstår ikke!, føiede hun straks efter naivt til, idet hun med tænderne afbed en appelsinskræl, som hun slyngede over mod amanda.

— spil bare ikke den uskyldige!, skreg amanda op, besvarende ilden ved at sende projektiler over bordet. forresten med slig bedrøvelighed som flemming — jeg forstår!

— amanda er drukken!, råbte käthi konvulsivisk.

— nei, ved du hva' — det la'r jeg ikke sitte på mig — har du ikke en uge igennem spillet under dække med den gamle jon der!

— amanda er forrykt!, henkastede käthi opbragt, idet hun sendte hele sin håndfuld af appelsinskræller lige i ansigtet på amanda. nå — jeg kender ham!

— hr. legationsråd lichtenstein!, sagde josefsen med et anerkendende smil.

— ser man ham så uberørt af sin nydelige hustru, udbød kathi overstadigt, skulde ingen ane, han er slig nar efter kvindekøn. den sidste tid har han været aldeles fjolret — rendt med op til mig og amanda — haft en flaske champagne under armen, som han har tvunget os til at drikke — — ikke til at kende igen — kommer ordentlig liv i halen på ham — så frygteligt grinværdig — — nå, hvad ondt i det!, føiede hun til med et udfordrende blik.

— som satan!, henkastede josefsen overrasket. gamle strik — ja, kvinder er, hvad vi vil — — i det kapitel er alle ens — lige fra kongen ned til stodderen!

— kvinden er den magt, der øder os! — skylden i vor lidelse!, brød olesen ud med høitidelighed.

— kvinden!, udslyngede bing med smærtelig, vibrerende stemme, idet han for hastigt med hånden gennem det sorte, glindsende pandehår. hvad kender du til kvinden! — hun er et eneste stort spørgsmålstegn — dette eiendommelige væsen, som smiler, græder, koketterer for os, som vi tager

til elskerinder, til hustruer og som dertil føder vore børn! — — når er hun vor — hun skifter fra stemning til stemning — idet hun vækker vort håb, skuffer hun det i det samme — altid uro, altid omskiftelse — aldrig fatter vi hende — — aldrig bliver vi klar over hende!

— hvad er det for meninger, du fremfører!, for olesen konsterneret op. du har migraine i aften, lille herbert!

— hans olesen!, brød bing ud i eksalteret heftighed. som jeg siger dig, vi fatter hende ikke — ei heller evner vi at skildre hende med vore penne — — jeg har forsøgt at give mine bidrag til kvindens forståelse — men, ak — kun kvinden kan skrive kvindens roman — — vi kommer til kort!

— hvilke paradokser!, ivrede olesen. du med dine guddommelige kvindeskikkelser.

— til kort, til kort!, stødte bing tonløst frem. man må se sandheden i øinene — — forlad mig, hans olesen — alle i, der skriger min lov til himlen — i ere intet andet end tåber — i ere fortabte — i ere førte på afveie — i fatter ikke kvinden — mægter ikke at give hendes psykologi! — i kunne gøre fortvivlede forsøg — eders penne

ere stumpe — — eders illusioner ere intet andet end løgn — løgn — løgn!, og bing stirrede med vage, tanketrætte øine frem for sig, som vilde han tage vidne på håbløshedens uformuenhed.

— kære herbert bing!, faldt olesen aldeles forvirret ind. du, der har ført os til tro på livsglæden — du, der har ladet os kende kvinden — du udslynger slige pessimistiske betragtninger om vort forhold til kvinden!

— løgn — løgn — om end en skøn løgn!, gentog bing uden at forandre stilling.

— nu skal jeg overraske dig!, brød olesen høirøstet ud, idet et triumferende smil bredte sig over hans træk. den lille blonde — hende fra asfalten, du ved, vi begge løb efter — hun er bleven — — —, her indskrænkede stemmen sig til en fortrolig hvisken.

— kaja! — brilliant pige — spør' om hun kender mig — — en marodør er du, hans olesen — en marodør!, og bing slog over i en hysterisk, affekteret latter.

olesen sad som sønderknust under sine dårlige erfaringer med hensyn til kvinden

in effigie og in corpore, idet hans blik beundrende omfattede bings lille, ubetydelige skikkelse.

— men eval, udråbte kathi i forskrækelse. deres ny bog — jeg er så glad i deres bøger — det er som bliver man nøgen for sig selv!

— eva — min sidste, ulykkelige bog!, henkastede bing med anstrængt, smærtelig stemme. den bliver aldrig fuldendt — jeg sætter ikke mere pen til papiret — det er min sidste villie — — måske lyder det ekscentrisk — måske synes det et indfald — måske vil man le mig ud, således som man pleier det — — men jeg vil det, kan det ikke anderledes — aldrig fatter vi kvinden — — kvinden er vort hele liv, men i hende er tilmed al vor forøvelse!

— kvinden er gåden!, brød flemming ud, idet han besværligt rettede sig op i sofaen og støttede med armen mod bordkanten. ingen mægter at trænge tilbunds i det fine spind, der kaldes kvindens sjæl.

men hvorfor opgive ævret, betragte sig som steril — hvorfor ikke give sin egen roman i al dens nøgenhed — — er vort liv ikke omskifteligt, lidenskabeligt, sørgeligt!

osvald!, siger i! — ibsen har der givet et menneske med rædselsfuld realisme, virkende dybere i vor tid end samtlige æschylos' og shakespeareas tragedier — — osvalds skæbne er typisk — han går bestandig igen!

men der er en type, end større, end sørgeligere — barnet af vore dage, sjælen i vor tid — — vi vide det, alle, som vi sidde her — selv høre vi denne type til — selv eier vi alle dens tanker, dens følelser.

den er et udslag af et århundrede, der har været af største betydning for udviklingen. det nittende århundrede, der vågnede i skæret fra den store revolutions morgenrøde, har vækket folkene til virksomhed, bragt alle de slumrende kræfter i anvendelse. det praktiske liv har gjort sig gældende overalt, industrien er skredet frem med kæmpeskridt, dampen og elektriciteten har udrettet underværker — tiden ligefrem stønner i hastværk og rastløshed — — det nittende århundrede er arbejdets store århundrede.

men bragt til verden af en tid, der er optaget af slidsom stræben, føler halvfems-ernes type sig træt. den fatter ikke trangen

til virksomhed, vil kun leve på de resultater, der er indvundne ved slægtens flid, er for sløv til selv at frembringe noget.

ti den udvikling, der har grebet ind i det praktiske liv, har også påvirket åndens verden. den fri tænkning har gendrevet det forældede, nedbrudt det overleverede, styrtet det, forrige tider hyldede, i støvet. men som den ny retning har rokket ved alt, har den tilmed bragt den almene angst og usikkerhed. halvfemsernes type er bestemt ved negationens ånd, instinktmæssigt føler den mistillid til en tid, der omstyrter sine idealer uden at sætte andet i stedet. den eier ikke tro på de løfter, tiden gemmer i sit skød, de muligheder, der slumrer bag opløsningen.

opfyldt af hele tilværelsens meningsløshed, kaster den sig villieløst hen; livsnydelsen er dens eneste centrale i livet. forkyndende sin sanseglødende religion, dragende tusinder af eksistenser med sig, offerer den hver rest af sig selv, indtil den gribes af visheden om sin egen, uafvendelige undergang.

herbert bing! du, der blandt de unge i litteraturen har skuet dybest i din tid —

denne type bør stilles til skue! den, der mægter det, gør sit navn fortjent som end ingen anden! det bør være et drama — en herlig rolle for josefsen! — tænke sig et menneske, endnu større end osvald — — eller rettere, en roman, der fremstiller mennesket træk for træk, som det lever, som det lider!

— skrive vort eget liv!, udråbte bing i smærtelig eksaltation. nei, føiede han afværgende til. det var altfor stygt!

— du kunde for eksempel lade det være en ung mand, udgået fra et handels-hjem, grundet gennem generationer. der skulde ikke være stort at melde om barndommen — børn keder i bøgerne.

da han var vokset op, kom han på kontor hos faderen. ikke at han overanstængte sig, men stillingen var altid tilstrækkelig til at give ham en vis air mellem mennesker.

sin meste tid ødte han i selskab med kammerater, som han drev ud med og morede sig iblandt. han var søgt af alle som den letlevende arving til det store bankierfirma.

tidligt lærte han kærligheden at kende.

man trak ham med til byens obscure steder — den første kvinde, han lå hos, var et gammelt, modbydeligt fruentimmer — bag efter brækkede han sig af væmmelse.

kvinderne lå ham for fode — anna, willy, lucie — hvad de nu alle hed — han tog dem, trættes hurtig indtil lede.

en af dem — ada sten — rendesten, som hun kaldtes for sit vulgære væsen overfor mandfolk — blev af betydning for ham. hun syntes at være hver mands, men i virkeligheden tilhørte hun kun den ene, hun så sin fordel i at give sig hen til.

hendes paa en gang eggende og frastødende optræden drog ham stærkt, men hvad han end forsøgte, nyttede intet — indtil han holdt op for hendes uberørthed en veksel på 3,000 kr.

det varede en uge — så vendte han hende som alle de andre ryggen.

den hele affaire var gledet ham af tanker, da han en dag fik mindelse derom i lignelse af en ågerkal, en vis mühlendorff, velkendt af det letlevende københavn.

det kom som lyn over ham. i sin trang til penge havde han ikke villet besvære firmaet, der for tiden var stærkt

engageret, og havde uden videre copieret faderens signatur. nu havde han ingen anden udvei end at forskaffe sig en respit på fire dage.

opfyldt af uro løb han byen igennem. hvor han kom, blev han afvist, og måtte gå bort med uforrettet sag. han fattede det ikke, der lå som en mur omkring ham. efter en dag og nat at have flakket fra sted til sted, fik han den fulde vished — faderens firma stod overfor fallit.

han begreb i et nu tavsheden, den bestandige dragen på skuldrene. greben af altbetagende fortvivlelse listede han tilbage til sit hjem for at lukke sig inde i sine værelser.

der var ikke rest af håb! man vilde drage ham til ansvar, dømme ham efter lovenes strænghed.

men ikke alene han blev mærket, skammen kom over faderens navn. ikke nok at denne mand rantes af ruin, der ventede ham skændslen ved sønnens overtrædelser.

og det for sligt liv! aldrig havde han eiet noget kald, aldrig havde der været en løftende begivenhed, et virkeligt arbeide at

se tilbage på — der blev intet spor af en tilværelse, levet i selvopgivelse.

så tomt, så frysende koldt det havde været!

stadig vare hans sandser hidsede i af-sindigt begær, indtil alt var offret, og døden kun var igen — døden, der afslutter livet, som intet var uden fortvivelse over egen håbløshed — herbert bing! giv os denne type — og kald den så — — nei, kald den ikke ove flemming!

bøiet fremover sad flemming med et udtryksløst blik i det smærteligt fortrukne ansigt. idet han for nervøst med hånden over panden, reiste han sig og gik stiltfærdigt ud i basargangen ind mellem den larmende karnevalsmængde.

villieløst fulgte han strømmen, der trængte frem i travl rastløshed. han forsvandt helt i dette virvar af masker, der med glittrende fløil og silke lyste i alle farvers nuancer.

omkring ham lød en summende hvisken fra de kurtiserende og koketterende mennesker, luften var som mættet af vild lystighed, af hidset flirtation, der af og til

gav sig udslag i en skrattende latter, en skingrende hvinen.

driftige visesælgere, støiende udråbere, karikerede gadetyper, hele den sværm af originaler, der giver et karneval præg, kappedes om at udfolde deres grovkornede spas, eftersom deres roller fordrede.

en klown stak sit grimme, bemalede fjæs op i hans ansigt og udstødte et skræppende fugleskrig. lammet gennem alle nerver for han sammen, skyndte sig afsted tættere ind mellem vrimlen.

han søgte over mod den anden side af basaren, til den del af restauranten, der ved tætte bladplanter var dannet til en vinterhave med separate lysthuse.

foran ham bredte sig et bord med halvtømte flasker og tallerkener fra et lukullisk måltid, indtaget af et selskab, der lige havde forladt kabinettet.

sløvt sank han ned på en stol. hidset af den bedøvende støien, pressede han neglene mod sine tindinger og kastede sig ned mod bordet, begravende hovedet i sine hænder.

som han sad der, for han med et op ved lyden af et skrig, der klang lige over

ham. idet han hævede blikket, så han en ung, synligt opskræmt dame i mignons lette kostyme med de nøgne trikotfødder og det gyldenblonde hår bølgende frit over skuldrene.

lynsnart flygtede hun til udgangen, hvor hun blev stående, ivrigt speidende ud mellem mængden, som var der nogen, hun søgte. idet hendes blik uvilkårligt gled tilbage til kabinettet, for der et overrasket udtryk over hendes ansigt, og hun ilede lige hen mod flemming og greb hans hånd.

— men de kender mig ikke, hr. flemming!

uden forståelse betragtede flemming den unge pige, der med spørgende, lysblå øine i det fine, indtagende ansigt, stirrede ham dristigt imøde. længe stod han ubevægelig, men med et for han med hånden over panden og brød usikkert ud

— det er — nei ikke frøken falck!

— nydia falck!, bekræftede hun med et flygtigt smil. at jeg skal træffe dem! — — men hvor uheldigt — tænk, jeg er kommen bort fra far!, og hun gjorde mine til atter at ville rive sig løs fra ham.

— er det så frygteligt?, spurgte han let henkastet.

— om det er!, udbrød hun med klynkende stemme. han gik at hente tøiet for at vi kunde tage hjem — så ked, ked, jeg er af det!, rystede hun fortrædeligt på hovedet, idet hun vedblev at speide ud mellem karnevalsgæsterne.

— de må finde dem i det uundgæelige!, indvendte han ironisk.

— de kan sagtens smile — men hvad gør jeg nu!, sagde hun med komisk fortvivlelse.

— de får tage tiltakke med mig!, erklærede han og drog hende uden videre ned ved siden af sig.

— nå, hvorfor ikke!, indvilligede hun med et resigneret suk.

ufravendt betragtede den unge pige, over hvis ydre der lå et decideret præg af ynde og anstand, udbrød han med en stemme, der lød som kom den langt borte fra.

— hvor glad jeg er ved at se dem — så lang tid siden, det er — år tilbage!

— seks år — tror jeg!, bekræftede hun.

— det kommer så uventet over mig!,

føiede han hastigt til. de er mig som en skygge fra fortiden!

— en skygge!, lo hun lystigt, idet hun ivrigt undersøgende lod sine hænder glide over bryst og arme.

— og det iaften — netop iaften — hvor besynderligt!, henkastede han i tanker, idet han stirrede frem for sig med et vagt blik.

— far!, for frøken falck overrasket op og ilede hen mod en ældre, distingueret gentleman, der stærkt belæst med overtøi skyndsomt trådte ind i kabinettet.

hr. flemming! — min far, konsul falck!, præsenterede hun.

— søn af min gamle ven flemming & co.!, hilste falck med megen forekommenhed, idet han befriede sig for sin byrde.

— skal vi nu virkelig afsted!, udbrød frøken falck. hr. flemming har netop lige anmodet mig om en dans!, føiede hun til med et skælmsk blik til flemming.

— ingen indvendinger — du lovede mig tidligt iaften — du ved, min mave tåler ikke den lange tid!, forsikkrede falck med megen veltalenhed, idet han anstrængte sig for at hjælpe den unge pige med overtøiet.

— som du vil!, indvilligede frøken falck, idet hun hastigt trak overstykket om sig, gemmende sig helt i det tætte pelsværk.

— vi kan ikke lægge beslag på hr. flemming!, sagde falck høirøstet og idet han med en dyb hilsen vendte sig mod flemming, tilføiede han: vi ser dem måske i morgen hr. flemming — vi beboer indtil videre et hotel garni — bredgade 43!

— er det med deres ønske, frøken?, spurgte flemming med et forskende blik til frøken falck.

— de må endelig komme — et ord!, erklærede hun med indtrængende heftighed.

— nu glemmer de os ikke!, betonede falck, idet han slog ud med hånden og skyndsomt drog den unge pige med sig.

med et stirrende blik så flemming dem forsvinde mellem karnevallets brogede masker. som hun uanet havde vist sig for ham, var hun atter pludselig forsvundet, det var væsten som drøm for ham.

rivende sig ud af sine betragtninger, skyndte flemming sig afsted gennem basaren.

idet han kom forbi det kabinet, hvor han havde siddet med vennerne, fangedes

hans opmærksomhed ved lichtensteins af-fældige skikkelse, der sad bøiet over en ung dame, der i et ustyrligt latteranfald lå lænet tilbage mod sofaen. hun vendte blikket ud mod ham — det var kätthi.

han følte intet, tænkte intet derved. det var ham så ligegyldigt.

i næste nu stod han ude på gaden, hvor den nyfaldne sne glittrade i skæret fra den lange række af vognlamper, der med stærke, reflektoriske lys tabte sig langt nede i gaden.

trykkende sig ind i hjørnet af den kolde, ubekvemme drosche, der i hastig fart rullede hen over stenbroen, henkastede han i tanker, medens han stirrede ud gennem det åbentstående vognvindue

— jeg tror, det fryser i aften — — men så smuk, smuk hun var! —

i den sene skumringstime slentrede flemming afsted gennem de befærdslede gader, medens solens sidste stråler svandt i vest, og blussene i gadelygterne dukkede frem et efter et som perler på en snor.

han drev afsted, gade op, gade ned, kom ind gennem byens obscure kvarterer, søgte ud i forstæderne, hvor husene hørte op og de udstrakte marker begyndte, vendte atter om, fortsættende sin rastløse vandring på må og få.

dagen igennem havde han holdt sig inde i sine værelser; først da mørket faldt på, havde han taget mod til sig for at gå ud.

han mindedes dagen igår. sent på aftenen var vennerne, der savnede ham i byen, stormet op til ham og havde trukket ham med til karnevallet.

hvilken aften! han huskede ganske tydelig vennernes forcerede lystighed, samtalen i kabinettet, de viltre, letsindige pigebørn. han havde skriftet sin egen selvbeholdelse, alt havde han åbenbaret — lige indtil sit eget navn havde han sagt dem alt.

forødt, forlevet var han i sine unge dage på sjæl og legeme. atter en tilværelse gået til grunde. han følte sig som et til døden såret dyr, der kun venter nådestødet. forlængst havde han vidst, det vilde komme således, skridt for skridt var han gået undergangen imøde. der var i grun-

den intet at beklage, selv bar han skyld for sin skæbne — kun så forfærdeligt, sørgeligt at vide det!

han mærkede ikke, han kom de samme gader tilbage, før han stod udenfor eiendommen på kongens nytorv, hvor han boede.

en heftig angst kom over ham for atter at blive ene i de øde værelser, overladt til sine egne betragtninger.

ved en indskydelse mindedes han den unge pige, som han aftenen iforveien havde givet løfte om at aflægge et besøg i hendes hjem.

i det samme fik han en stærk længsel efter hende. han følte en selsom glæde ved at genkalde sig hendes træk, hun var ham et minde fra barndommen, der lå så langt tilbage i hans erindring.

med raske skridt fulgte han fortovet, dreiede om hjørnet ned ad bredgade, til han stod udenfor stedet, falck havde betegnet ham.

på første sal ringede han og lod sig melde af pigen, der lukkede op for ham.

da døren til kabinettet blev åbnet, skimtede han i det dæmpede skær fra en broget hængelampe frøken falck, hvilende mageligt

henslængt i en fauteuil, hvor hun var ivrigt fordybet i læsningen af en bog.

idet hun fik øie på flemming, reiste hun sig, og kastende bogen hen ad bordet gik hun ham synligt overrasket imøde.

— dem! — havde næsten opgivet det!, sagde hun med bebreidende klang i stemmen.

lad mig få dem her hen til lyset og ret se, hvormeget de har forandret dem!, føiede hun til og førte ham uden videre med sig ind i værelset.

stilfærdigt tog flemming plads overfor hende, idet han stirrede frem for sig med et adspredt blik.

— så uheldigt far netop gik ud!, henkastede hun med en let forlegen mine, jeg har ikke engang noget at byde dem — de må tage til takke med mit selskab!

idet hun lod hænderne legende glide hen over fauteuilens polstrede fløil, henvendte hun efter et øiebliks tavshed

— de har vel meget at fortælle!

— hvad vil de, jeg skal fortælle?, spurgte han med et træt smil.

— de skal være interessant!, forsikkrede hun og lænede sig med et udfordrende blik

tilbage i stolen. jeg synes virkelig, de er bleven en underlig herre — — lå de der iaftes og sov mellem alle flaskerne?, lo hun hørøstet.

— de morer dem over mig!, sagde han med det samme, tvungne smil.

— nei, nu har jeg hele seks år ikke set dem, og så har de ikke et ord at sige mig! brød hun ud med krænket fortrydelighed.

— hvorfor reiste de så pludseligt?, spurgte han med et, idet han betragtede hende med et inkvisitorisk blik.

— de ved, sagde hun let henkastet, far blev udnævnt til konsul i paris — jeg måtte følge — ingen sagde jeg farvel, jeg hadede alle mennesker, fordi de ikke var istand til at hindre det!

— også mig?, de reiste ialtfald også uden at sige mig farvel!

— også dem!, sagde hun adspredt.

— så intime vi var dengang!, henkastede han med fortrolig klang i stemmen.

— måske!, slog hun det flygtigt hen. man er noget romantisk omkring de fjorten, femten!

— hvor betagende den tid med dens unge tro på livet!, sagde flemming.

— store børn, som vi var! — den farlige alder, hvor man let sættes i stemning — — hvor komisk igrunden senere at mindes det!, lo hun med en hastig latter.

enfin!, brød hun ud med en overgang i stemmen. jeg fandt mig hurtigt i de nye forhold — paris er den charmante by!

— høist usædelig!, mente flemming ironisk.

— skam dem!, smilte frøken falck afværgende. hvad ved jeg — jeg kjender kun den fashionable verden, der er ligeså fintfølede, som den er livsglad!

— husker de det! — — der er en begivenhed, der især står lyslevende for mig!, udbrød pludseligt flemming, idet han sad nedsænket i sine tanker. det var ude på landet, at jeg midt om natten fik dem til at stå op for at se solen. med raske tag roede vi ud på havet, hvor vi så den store, rødglødende skive langsomt hæve sig fra horisonten og sprede et vekslende skær over vandet. betagne af morgenens stemning, lullede vi i søvn ved bådens skvulpen, indtil med et en stemme dundrede i vore

øren. det var bådens eier, der skreg, at vi var på grund, og at han nu kunde kigge efter, hvorledes han fik båden flot igen. med benklæderne smøgede op til livet, vadede jeg ud i strømmen og løftende dem i mine arme, bar jeg dem uskadt i land, medens fiskeren svor på, det var for skammeligt, at fine folks børn lå og sov sammen ude på vandet — — hvor skøn denne morgen med dens unge, uberørte letsindighed!

— jo, jeg husker det — så frygtelig angst jeg var!, sagde frøken falck bekræftende.

— jeg ved ikke, henkastede flemming, idet jeg taler med dem, bryder alt fortidigt ind over mig — — altid har jeg tænkt mig en kvinde, der ren og uberørt forstod enhver af mine tanker!, føiede han tungsindigt til.

— hvad mener de?, spurgte hun usikkert.

— hvorfor reiste de dengang!, udråbte han, revet med af sin eksalterede stemning. meget kunde været anderledes — — og dog, er det nødvendigt at give afkald på alle illusioner! — måske ved jeg ikke af

mig selv — måske synes det dem en tåbelighed — men de må blive min!

— deres hustru!, udbrød hun i forbavselse.

— overrasker det dem!, sagde han med et flygtigt smil. så glimrende parti, de er, må de jo hvert øieblik være belavet på en erklæring!

— de behager at spøge!

— nei! jeg mener det alvorligt!, og idet hans forspildte fortid og fremtid svandt for ham og han kun havde tanker for den unge pige, der sad overfor ham, føiede han heftigt til: det er deres ungdom, deres uberørthed, der drager mig — det skal intet almindeligt forhold være — ikke et ægteskab efter lovens bånd og lovens bogstav — der skal ikke kendes mellem os skygge af begær, der besnærer for bagefter at fylde med væmmelse — — det skal blive fuldtud et åndens ægteskab!

— et åndens ægteskab!, gentog hun med opspilede øine.

— kan der tænkes noget skønnere end det ubesmittede!, råbte han i begeistring. aldrig bliver vi fuldkomnere end i vor uskyldighedstilstand — — kald det et ægte-

skab — eller måske rettere en inderlig forening, hvor det ene menneske uselvvisk lever for det andet!

bøiet fremover, betragtede han hende med et indtrængende blik, men vigende tilbage for ham, brød hun forvirret ud

— hvad betyder det! — lad os være fornuftige — det er omtrent første gang, jeg efter års forløb taler med dem — og så foreslår de mig ægteskab — unægtelig ekscentrisk! lo hun eksalteret.

synligt forlegen føiede hun straks efter til en underlig lære — vist meget skøn — men noget idealistisk — — de må kende lidet til kvinderne, som de taler!

flemmings blik veg ikke fra hende; han vilde svare, men hun afbrød ham med et foragteligt smil

tror de også, jeg er den, de mener — — jeg ved virkeligt ikke om jeg skal tage dem alvorligt!

han vilde gribe hendes hånd, men hun sprang op, og tilkastende ham et koldt, næsten fjendtligt blik, råbte hun

tal ikke til mig — det har været mig pinligt!

knuget under den ydmygende følelse

af sin afmagt, sad flemming overfor hende. men som hun stod der stolt og utilgængelig, påkom der ham en trang til at få hævn over hende. alle kvinder hørte ham til, kun hun var uberørt i sin renhed. han vilde bøie hende under sin villie, nedværdige hende for sig, stille hende lige med andre kvinder.

og ude af sig selv greb han hende i sine arme, og idet han trykkede et heftigt kys mod hendes læber, kendte han hver form af hendes legeme under sit favntag.

stønnende af ophidselse holdt han hende atter ud fra sig, og idet han betragtede hende med et hånligt blik, stødte han hende hårdt fra sig. gribende sin hat vendte han sig hastigt om og forlod med sikkre, rolige skridt værelset.

som han gik ud gennem den halvmørke entre, traf han på falck, der kom ham imøde ude fra gangen. lettende med et smil på hatten, skyndte flemming sig forbi den gamle herre, der blev stående og betragtede ham med forbavsede, uforstående øine.

idet flemming slentrede ned gennem gaden, fik han ovre på hjørnet af det andet

fortov øie på kathi, der tog en intim afsked med lichtenstein, som trykkede et faderligt kys på hendes pande.

resolut skråede flemming over gaden imod hende.

— dig!, udbød hun forskrækket. du tror vel ikke?

— tror intet — går hjem med dig!, råbte han med brutal stemme.

— som du vil!

— kom!, sagde han, og han trak hende uden videre afsted med sig ind gennem byen. —

klam, gennemtrængende tågedis hvilede over de smattede, tilsneede gader, da flemming hen på formiddagen drev ned gennem strøget.

natten var svunden. den havde været som de mange andre, lige så tom, så indholdsløs.

af frygt for at være ene var han gået op med kathi i hendes hjem. han havde troet sig stærk, men hun havde overlistet ham, og han havde tjent denne piges lyster

til villie. først sent på morgenen, da hun var faldet til hvile, havde han lig en tyv listet sig fra hende for ikke at bukke under for nye overtalelser.

hvor han foragtede sig selv, der lod sig besnære i kolde, utilfredsstillende favntag. altid fik kvinderne magt over ham, i al sin lede og træthed gav han efter for deres fristelser.

så stygt livet var, så dyrisk bestialsk!

langt nede i vimmelskafte fik han øie på nogle af sine bekendte, der kom spaserende hen imod ham.

for at undgå at komme i kast med dem vendte han om og gik op i berninas gadedør, hvor han afventende stillede sig på den øverste trappeafsats.

idet han så dem gå forbi, hørte han tæt bag sig hastige skridt og en høi, støiende stemme

hr. flemming! at jeg træffer dem her!

flemming dreiede hovedet, så falck, der kom ud fra bernina, hvor kellneren lukkede døren efter ham. ved synet af den gamle, omstændelige herre gled et tvungent smil over hans træk, og han udbrød uvilligt

— vilde fri mig for unyttigt påhæng!

— menneskesky!, busede falck ud med indsmigrende venlighed.

— til tider!

— mig bli'r de skam ikke fri for!, forsikkrede falck hørøstet. der har jeg et par gange rendt på dem — tredie gang slipper jeg dem min sandten ikke!

jeg interesserer mig forresten meget for unge mennesker!, føiede han til, idet han ugenert stak sin arm ind under flemmings. da jeg er vendt tilbage igen, sætter jeg pris på at vide lidt om de locale forhold — — skulde der slet intet være at snakke om mellem gamle bekendte?

— ved ikke!, indskød flemming usikkert.

— jeg har ellers en undskyldning at gøre dem, at jeg forleden aften berøvede dem min datters selskab!, udråbte falck. det er forresten hende, der har talt meget til mig om dem!

resigneret lod flemming sig føre afsted af den gamle herre, hvis veltalenhed han forstod, der intet var at stille op med.

— nu går de hjem med!, brød falck ud, idet de skråede over torvet mod øster-

gade. de skal smage min oporto, jeg har ført den med fra frankrig — en ekscellent druel, smaskede han med tungen.

flemming følte nærmest lyst til at le ad falcks påtrængende væsen; med adspredt ligegyldighed sagde han

— som de vill!

— de får ikke lov at slippe! — — hvorledes lever de ellers — fremtid — udsigter? — dygtig forretningsmand, hva'! — har altid sagt, der blev noget af gerhard flemming.

— ove flemming!, korrigerede flemming.

— ove flemming — naturligvis — hvad gør et navn til sagen!, slog falck ud med hånden.

de standsede udenfor eiendommen i bredgade, og falck bød sin gæst at gå i forveien op ad trapperne til første etage, hvor han viste vei til et kontor for enden af entreen.

flemming tog plads i kabinettet, der bar et forretningsmæssigt præg med en egetræspult ved vinduet, tunge stole og borde rundt om på gulvet og et massivt pengeskab i det ene hjørne.

— her skal de sel, sagde falck triumferende, idet han fremdrog fra et vægskab en flaske vin, emballeret i blegrødt silkepapir.

— den ædle druel, sagde flemming høitideligt.

— ædel, det er ordet!, gentog falck og skænkede med en høi, mørkerød stråle den gennemsigtige vin i små, slebne kryсталglas, der sang med en klirrende lyd. vin forstår jeg mig på, fa'n ta' mig!, — feinschmecker om en hals — jeg har gjort det ligefrem til et studium i udlandet!

— apropos!, føiede han interesseret til efter magelig at have henslængt sig i en stol. hvorledes leves der ellers i kongens københavn — forbandet reaktionært, hva?

— aa, ja!, sagde flemming indrømmende.

— der trænges til en smule fransk revolution — — men nu ungdommen — hvorledes finder den sig i det?

— den lever sit eget liv!, jeg tror, den har opgivet kampen — er træt af at stride imod — den søger adspredelser — nyder livet!

— det københavn, der morer sig, er gået svært frem! — man er blevet libertinere — — skal være svært mange pi'er!

— pi'er er der ikke mangel på!, svarede flemming med overbevisning.

— ved de hva'!, brød falck ud i en fortrolig tone. pi'er i min alder, det er svineri — for gamle mænd, hva! — — må jeg så be' om vinen, den eneste luksus, jeg tillader mig.

og dertil ikke nær så kostbar — så farlig — ungdommen øder ofte sig selv!, nikkede han betydende over mod flemming.

forundret over den gamle herres besynderlige familiaritet faldt flemming på den tanke, at denne mand kunde være til hjælp, han kendte intet til hans forhold. og idet han tog mod til sig, sagde han skødesløst henkastet

— det sker ikke sjældent!

— det bør ikke ske!

— jeg sætter et menneske trængte til dem — vilde deres hjælp være ved hånden?, spurgte flemming med dristighed.

— vanskeligt — bindende løfter!, henkastede falck usikkert.

— det er måske noget vovet — — men var jeg dette menneske!, brød flemming ud med pludselig voldsomhed. manglede jeg 3,000 kroner — vilde de hjælpe?

falcks ansigt fik et forbavset udtryk ved den vending, samtalen havde taget. idet han skød sit glas fra sig, lænede han sig langsomt tilbage i stolen.

— hr. flemming!, begyndte han efter gentagende at have rømmet sig. først ingen misforståelser — de har gjort mig æren af deres besøg — måske et lune af mig — men bekendtskabet kan ingenlunde kaldes grundigt — — man siger, jeg er forsigtig, endog karrig — men hvorledes forholder det sig med visse rygter — deres far står ved randen af fallit — — de ser, jeg er fuldtud ærlig!

forlegen undgik flemming falcks gennemtrængende blik.

de har fremtid!, føiede falck til. lovende udsigter — jeg tror gærne — de tjener højst de 4—5000 kr.!

— 5000 kr.

— ikke ubetydeligt — hvilket firma?

— flemming & co.!, svarede flemming.

— deres fars altså!, sagde falck med hånlige klang i stemmen. vi er ganske ærlige — de indser, der er ikke skygge af garanti!

— men de må!, udbrød flemming, idet hans tilbagetrængte uro gav sig udslag i fortvivlet eksaltation.

— jeg forstår ikke!, sagde falck og reiste sig med værdighed.

— jeg bliver straffet — veksselfalsk — er i kløerne på denne slyngel til mühendorff!

— således!, brød falck overrasket af. jeg har altså taget fejl af dem — en ubehagelig historie for mig! — at jeg altid skal skuffes i min tillid!

— de må hjælpe — jeg kan ikke nedværdige mig mere, end jeg har gjort!, bad flemming indtrængende.

— de begriber, denne samtale må have ende!, affærdigede falck med et overlegent smil om de smalle, sammentrukne læber.

idet flemming forstod, hver anstrængelse var spildt, reiste han sig, forsøgte et keitet buk og gik langsomt hen mod døren,

medens gulvet bølgede op og ned under hans fødder.

da han kom ud gennem entreen, blev han overrasket stående ved at se foran sig i den åbenstående kabinetsdør frøken falck, der iført spaserdragt var ifærd med at gå ud.

han vilde skynde sig forbi, men idet hans blik mødte hendes spørgende øine, påkom der ham en uimodståelig lyst til dristigt at lade overfor hende, som om intet var hændet.

— en fornøielse!, sagde han og trådte med en forceret kompliment ind gennem portiererne til kabinettet.

ubevægelig blev hun stående overfor ham uden at fremføre et ord.

de tillader!, og uden videre lod han sig falde ned på en stol.

— de generer dem ikke!, udstødte hun konvulsivisk.

— jeg kan ikke undvære dem!, forsikrede han med et ironisk smil.

-- de er dristig — men det klær dem!

— synes de!

— jeg finder dem interessant!, føiede hun til.

— altid et skridt fremad!, konstaterede han ivrigt.

— jeg får altså tage tøiet af igen!, sagde hun med et let skuldertræk og satte sig overfor ham.

— ikke for min skyld!, skyndte han sig at indvende.

— jeg er ikke uhøflig!, udbrød hun med heftighed.

— men de spørger ikke, hvor det kan være, de ser mig her!, henkastede han i en udfordrende tone.

idet der gled et flygtigt smil over hendes træk, brød hun pludseligt ud med en let overgang i stemmen

— forresten er jeg glad ved tilfældet, der fører dem herop — — jeg kan sige dem en nyhed — vi reiser!

— reiser?, spurgte han i forundring.

— netop! jeg vil ikke blive i københavn — så styg, kedelig den er som nogen-sinde! — et dumt indfald af mig — — man giver ofte efter for luner!

efter et øieblik ufravendt at have betragtet flemming, sagde hun

det må jo forundre dem, at jeg taler til dem fortroligt og ligefremt — at jeg i

det hele tager imod dem — — jeg har anledning til at være krænket — de fleste unge piger vilde tage det anderledes — ikke slet så aparte — — de har fornærmet mig så dybt, en kvinde kan fornærmes — men jeg er ikke vred — jeg skænker dem ikke den triumf, idet jeg reiser fra dem!

— at de reiser!, gentog han i tanker.

— hvem skulde forhindre det! — hvad jeg vil, vil jeg!, udbrød hun overlegent.

— skade de vil så lidt!

— synes de!, spurgte hun hånligt.

hør mig!, sagde hun straks efter med interesseret livlighed. et øieblikks ubetænksomhed skal ingen indflydelse have på mig — jeg er i virkeligheden hævet over at blive vred på dem — — lov mig, de heller ikke vil tænke på mig med fjendskab!

til bevis på, de mener det ærligt, skal de skrive mig til — de ser jeg glemmer alt — ræk mig deres hånd!, bad hun indtrængende.

— frøken!, sagde han udfordrende. deres ord lyder besynderligt — — det er afsind — de vil, jeg skal forløbe mig!

de siger, jeg skal skrive dem til — be-

tro mine tanker til papiret — de vil sikkre beviser — vil hævn over mig!

— nei, nei!, afværgede hun.

— de er behagesyg, koket — hvor kan jeg tro dem — det var ikke længere siden end igår, at de afskyede mig — veg tilbage for mig som for noget stygt, afskrækkende — — og nu!

men selv om det var så!, føiede han til med dyb, smærtelig stemme. hvad nytted det — et øieblik har jeg ladet mig friste af mine illusioner — — men jeg vil sige dem alt — jeg har været letsindig, vanvittig — er ødt på sjæl og legem — en ruin af mig selv — har indviklet mig i forbryderisk vekselfalsk — er i ågerkarles vold — jeg var hos deres far — spørg ham!

overvældet sank flemming sammen under den uendelige følelse af sin lidelse.

— det kan ikke være sandt!, udbrød frøken falck.

— sådanne mennesker skænker de venskab!

— jeg holder det ikke ud!, råbte hun i angst.

— behold deres venskab — kun skrømtet forstillelse!, føiede han til med heftighed.

— sig, det er ikke sandt — gå ikke fra mig!, bønfuldt hun, idet hun strakte armene ud imod ham.

— lad mig i fred!, råbte han hårdt og rivende sig løs fra hende, stormede han i heftigste ophidselse ud gennem værelset.

hun vilde råbe, men ordene døde på hendes læber. stilfærdigt sank hun tilbage på stolen, og støttende armene mod bordpladen, stirrede hun med et mørkt, tanke tungt blik hen imod udgangen, gennem hvilken flemming var flygtet. —

— kom ind!, kaldte flemming fra hjørnesofaen i hans luksuriøst udstyrede leilighed.

i det samme blev døren larmende revet op og ind stormede josefsen i følge med bing og olesen.

— hvortil de narrestreger!, brød josefsen irriteret ud, idet han standsede foran flemming.

— forstår ikke!, sagde flemming uden at se op.

— at forskrække mig på slig maner — så ekscentrisk!

— forstår stadig ikke!, gentog flemming i samme ubevægelige stilling.

— sende sligt kort — foroven ove flemming, forneden et sort kors — så stygt!, sagde josefsen med en afværgende bevægelse.

— så det ta'r på dig!, henkastede flemming med et ironisk smil.

— det var netop det uhyggelige, busede josefsen uvilligt ud, at du sendte mig det i dag, netop i dag midt i min triumf — — så overvældende det kom mig, kan jeg ikke sigel!

— vilde kun lykønske dig!, sagde flemming leende.

— lykønskel, gentog josefsen i forundring.

— din debut var jo glimrende — kærpligt mod en ven!

— var det måske derfor, du signerede med det sorte kors!, spurgte josefsen indtrængende.

— det bør sig altid at have døden for øiel, henkastede flemming. jeg vidste forresten, i vilde styrte hæsblesende herop.

— det var josefsen, der trak os med — ser spøgelse overalt!, udbrød olesen

aldeles forpustet, idet han kastede sig tungt ned i en magelig fauteuil.

— i ere ventede — — i ser, end ikke den mondaine certosa og champagne mangler!, sagde flemming med en betydende håndbevægelse ud mod en række opstillede flasker, som han gav sig til at trække op.

— skulde ellers vide, hvilken dag!, brød josefsen ud med liv, efter at han havde taget plads ved bordet. alle fetere mig — modtaget buketter, billetter en masse — du burde overværet premieren — et elitepublikum — teatrenes litterære ansigter fra loft til gulv — — hvor angstfyldt forfærdelig entreen! — men jeg siger dig en forståelse, en klappen, en demonstreren — — aldrig glemmer jeg det!

— en modernismens seir!, betydede olesen.

— en modernismens overvindelse af kunstens forstenede former!, føiede josefsen til. og dog kun et skridt — et øieblik har jeg ladet mig rive med af triumfens virak — — men aldrig svigter jeg idealet — jeg vil give det yderste — min seir var kun et løfte!

— så stolt jeg er af dig!, brød bing ud

i eksalteret begeistring efter længe at have siddet og betragtet josefsen med et vagt, drømmende blik. mig er det, der har opdaget dig — men du har ret, der er end langt til målet!

— kampen er det, det gælder!, betonede josefsen.

i ville undres — spørge, hvad jeg mener!, sagde bing med et forceret smil. også jeg forstår, det er arbeidet, det kommer an på! — jeg opgiver min indolence — fornægter hvad jeg har sagt — — flemming har bestemt mig til atter at sætte pen til papiret.

— hvorledes, du vill!, for olesen glædestrålende op.

— jeg troede min rolle udspillet!, henkastede bing med et lidende udtryk over det nervøst bevægede ansigt. men der er end løftende opgaver — vi ville skildre os selv — vi decenniets ulykkelige børn! — jeg har lagt hånd på værket — arbejder jeg, eksisterer intet uden om mig — jeg har gjort begyndelsen — flemmings ide legemliggjort — — disse blade er resultatet af min flid!, føiede han til, idet han fremdrog et hæfte beskrevne blade.

— læs dem!, udråbte olesen ude af sig

selv af henrykkelse. idet hans blik ængsteligt hang ved bings spinkle, sammensunkne skikkelse.

— i skulle kende dem — jeg læser de indledende ord!

med anstrængt besvær rettede bing sig op i stolen, bredte bladene ud for sig, stirrede med et vagt, forskende blik hen gennem værelset, begyndte derpå med sin diskante, energiske stemme

— det er en slægts historie i dens dekadente fornedrelse, jeg agter at stille til skue — saa meget sørgeligere, som den hører vor egen tid til. denne slægt, som for mig står som sin tids type, vil jeg søge at forklare fra dens første udspring, lede den fra århundredets begyndelse indtil vore dage — den er udslaget af et helt århundrede — *fin de siècle*!

det er til med et enkelt menneskes tilværelse, jeg vil skildre i alle enkeltheder, træk for træk. jeg vil give dette liv, netop som det er levet, uden at tage fra eller lægge til, uden hensyn til, om det, jeg nedskriver, bliver skønt eller frastødende, om jeg vækker gråd eller smil — jeg vil i alt vove det yderste.

hvad jeg mener, kan siges med få ord.
den ulykkeliges liv synes mig levet til
advarsel — netop derfor er det, jeg vil
fremstille det for mennesket af vore dage
— mennesket fin de siècle!

bing havde fuldendt sin oplæsning.
ubevægelig sad han et øieblik med de be-
skrevne blade mellem sine hænder.

meget er skrevet!, brød han ud. meget
står end tilbage!

— opløsningen!, indskød olesen.

— det vanskelige punkt at slutte af —
så det virker med sandhedens præg!, hen-
kastede bing.

— døden!, betydede olesen.

— døden ved vanvid, syphilis — jeg
ved det ikke — — flemming giv mig
håndsrækningen!

— giv tid — den kommer af sig selv!,
udbrød flemming med et tungsindigt smil.

skål mine venner!, føiede han til med
forceret lystighed. således, som vi sidde
her, ere vi consoliderede, den ene med den
anden — vi ere alle undergivne samme
skæbne.

livet, som jeg mindes det — hvor har
vi levet det! — såmange nætter, der har

set os i hverandres selskab! — prægtige kvinder, har vi kendt — der har været venskab mellem os!

erindrer jeg den første tid — så unge vi var! — livet syntes os lyst og åbent — — spillet vekslede! — vi har gennemgået samme udvikling!

og nu sidder vi forlevede mennesker her en aften i ensomhed — forknytte indtil rørelse over os selv — vi tidens afkom — *fin de siècle*, som bing siger!

i skulle få opløsningen — den er givet i livet — livet, der fordrer døden — døden ved egen hånd!

jeg holder det ikke ud længer!, skreg han op med klangløs stemme. fortabt, et vrag af mig selv, øiner jeg ingen anden udgang — — jeg har intet at vente!

med sænket hoved gik flemming hen imod en etagere i hjørnet af værelset og kom tilbage med en lille mahognitræs kasse.

denne er opløsningen!, sagde han og fremdrog forsigtigt en skinnende, blank revolver.

havde måske ikke tænkt det således

— — enden paa sidste akt!, og han sank sammen paa en stol.

med et sprang han op, og stirrende frem for sig med et høitideligt blik råbte han i stærk, eksalteret bevægelse

venner! et har jeg på hjærte! — enhver af os ser fremtiden imøde i samme skær. — det punkt, hvortil jeg idag er kommen, vil i, måske sent eller tidligt, måske under andre forhold, komme til — afslå ikke min bøn — en døendes sidste villie — det eneste virkelig store, der bliver efter mig! — — vore dages mennesker øder sig selv — velan! lad dem det — bliv ved, ras, opslug, fortær hinanden — slut jer sammen — dan en forening — en inderlig forbindelse til at fuldføre ødelæggelsesværket — — lov mig så til slut, naar intet mere er igen og i ere helt tilintetgjorte, da at dræbe jer selv til forfærdelse for tiden, der er slumret ind — den eneste mulighed for at den kan komme på ret køl igen! — dan en forening — — kald den ove flemmings minde.

lydløs tavshed hvilede over værelset efter flemmings ord; det var som om vennerne forstenedes under hans stirrende blik.

— at det skal komme dertil!, henkastede olesen smærteligt.

— hvor forfærdelig, døden — — og dog, vi vide, det er den eneste udgang!, for josefsen op i fortvivlelse.

— sværg at i dræber jer selv!, råbte flemming med indtrængende heftighed.

alle som en løftede de hænderne i været

— vi sværge!

ubevægelige sad de foran bordet med et ængsteligt, forknyt udtryk over de blege ansigter.

med usikker stemme spurgte bing

— naar sker det?

— i aften — naar i forlade mig!

— den sidste gang altsaa!, brød josefsen ud.

— ulideligt!, stønnede bing og begravede hovedet i sine hænder.

— kun et skud — så det ubekendte!, sagde olesen, idet han lagde en kugle i løbet og sigtede ud i værelset.

— nei!, råbte flemming heftigt og stillede sig foran løbet. ikke det — ingen spøg!

tak, olesen!, føiede han til med en be-

synderlig klang i stemmen. den skal blive der — du har lagt veien til rette for mig!

flemming gemte revolveren i kassen, stillede den tilbage til sin plads.

en sidste hilsen!, råbte han overstadigt, idet han kom tilbage over gulvet og greb sit glas, som han svingede mod vennerne.

alle drak de ud til sidste dråbe.

en stund sad de tavse overfor hverandre. så reiste bing sig, gik hen imod flemming, greb hans hånd, og idet han længe og inderligt stirrede ind i hans øine, faldt han ham heftigt om halsen.

en efter en trykkede de flemmings hånd til afsked. uden et ord gik de stilfærdigt ud af døren. han så tårerne trænge sig frem i deres øine — hvor han holdt af dem!

han var ene.

i det værelse, der skulde være vidne til hans dødskamp, høre det sidste, svagt henåndede suk.

der var intet uden døden igen!

bing og de andre havde deres opgaver, den sørgelige mission at skildre tiden, for dem var det ikke så svært.

intet kunde holde ham tilbage. hans

tilværelse havde ene været kvinder. med nøgne legemer havde de listet sig ind i hans bevidsthed, lænkebundet hans tanker, magtstjålet hans kraft. ikke havde han evnet noget, havde kun været en unyttig, rodløs eksistens.

livet var intet andet end lidelse og skuffelse.

selv den unge pige, han havde følt sig draget mod, havde vendt sig fra ham med hånende foragt.

han måtte skride til den sidste, store opgørelse. ved hans død sonedes alle overtrædelser, hindredes skændslen i at klæbe sig til faderens navn.

det skulde være således — han forstod, forstod!

med ilsomme skridt gik han for at hente kassen med revolveren, stillede den fra sig på bordet.

nøiagtigt undersøgte han våbnet. kuglen sad der i løbet — en spidskugle, ikke større end en bønne.

det hvide stål gnistrede lysende mod det sorte ibentræ — et sirligt arbeide — et dødens sikke våben.

han spændte hanen, der knirkende reiste sig i gevinderet.

opreist vilde han give sig døden.

som han stod der, streifede hans blik pillespeilet overfor ham.

nysgærrig stirrede han ind i det store glas, forskende efter om hans ansigt bar spor af angst.

pludseligt følte han en dyb medlidenhed med sig selv, det billede han så for sig, skulde slettes ud, hans legeme blive prisgivet forrådnelse.

og i det samme så han hvert af sine træk fordreiet i afsindig rædsel.

hastigt hævede han revolveren, samlede al sin kraft for at trykke af.

han kunde ikke.

forfærdet for han sammen. han var altså feig. også det!

ude af sig selv af smærte kastede han revolveren fra sig hen i værelset.

han vilde leve — saa feig, feig!

dybt følte han omfanget af sin fornedrelse. han havde lyst at spytte sig selv i ansigtet, at række tunge ad sit eget vrængbillede.

i yderste fortvivlelse sank han sammen

på gulvet, det blev som mørkt omkring ham.

borende hovedet ned i stolen, der stod foran ham, bed han sig fast i det polstrede stof, til blodet stod af hans tænder.

hele hans skikkelse rystede i krampegråd.

som et barn græd han heftigt, inderligt. indtil lidt efter lidt ophidselsen stilnede af og han blev liggende i en sløv ubevægelighed.

længe blev han liggende, stirrende med trøstesløse øine ud i det øde værelse.

med et fangedes hans opmærksomhed af en famlende støien ved døren. idet han så i den retning, hvorfra lyden kom, bemærkede han et brev langsomt glide ind gennem dørsprækken.

han behøvede kun at udstrække hånden. et brev med hans navn. han brød det, der faldt et stykke papir ned på tæppet.

han foldede det ud, stirrede opmærksomt på det, stavede med besvær mühlen-dorffs navn, og med et forstod han, det var den forfaldne veksler, han holdt mellem sine hænder.

en vild glæde strømmede ind over ham.

han fattede ikke, hvorledes det var gået til, men lige meget, kun glæde sig, kun glæde sig!

som han gang efter gang gentog navnet, skræmmedes han op ved en stærk ringning, der skar gennem stilheden.

hvem vilde besøge ham på denne tid af aftenen?

tøvende gik han for at åbne døren. i det stærke skær fra værelset så han en kvinde, kendte straks frøken falcks træk, der smilte ham imøde med et udfordrende udtryk.

— frøken nydia!, brød han ud i forundring, var i samme øieblik overbevist om at hjælpen kom fra hende.

dem var det!, sagde han heftigt, idet han førte hende ind i værelset!

— hvilket?, spurgte hun med uforstaaende øine.

— det er dem, der har sendt hjælpen — vekslen!

— hvilken væksel?, henkastede hun utålmodigt.

— eller deres far?

— raser de menneske!, lo hun overstadigt. tiltror de virkelig far det med al hans gærrighed!

— jeg ved ikke!, indvendte flemming usikkert.

— de fornærmer mig!, afbrød hun. med en let henkastet betoning føiede hun til jeg hørte rygter i omløb om dem!

— om mig?, spurgte han overrasket.

jeg var bange for at have skyld i at de foretog et fortvivlet skridt. det er måske dristigt at komme til dem på denne tid af aftenen — men jeg var altfor angst — — nu, jeg har set dem, forlader jeg dem atter.

— det var alt!, henkastede han i tanker. men hvor kunde de udsætte deres rygte — de må straks gå!, for] han op med en ængstelig, bydende stemme.

— ja, ja, nu går jeg — farvell!, ivrede hun irriteret og rakte ham hånden.

han vilde gribe den, men i samme nu faldt hun ham med en høi, klingende latter om halsen, idet hun råbte

store tåbe, som de er — forstår de da ikke, det er for dem, jeg er kommen — nei, jeg bliver netop!

— men — stammede han frem og vilde rive sig løs fra hende.

— intet men!, sagde hun overgivent og

tvang ham ned i sofaen ved siden af sig. far aner intet — jeg har fået alt ud af ham — jeg har listet mig ind til ham — selv taget pengene uden hans vidende! — — de måtte jo hjælpes — var det ikke brillant gjort!, udslyngede hun med triumferende mine.

— de har vovet!, spurgte han, idet han uvilkårligt veg tilbage for hende.

— jeg har sat mig ud over alt!, udbrød hun med en hastig veltalenhed. de vilde besidde mig — nu er der intet til hinder — vi gifter os — vi reiser sammen! — bag efter får vi fars samtykke — — har jeg ikke arrangeret alt fortræffeligt?

— ved de, hvad de har gjort, besynderlige pige?, henvendte han usikkert.

— jeg ved kun, jeg holder af dem — jeg har tillid til dem — jeg tror deres ord — tror de respecterer mig — — hvad skulde jeg være angst for!, spurgte hun udfordrende.

idet flemming ufravendt betragtede den unge pige, syntes han, at han først i dette øieblik fik øie for, hvor smuk hun i virkeligheden var, og han følte en trang til at eie denne kvinde, der havde stillet hvert hensyn til side for at give sig hen til ham.

— de skænker mig, en mand, deres fortrolighed!, sagde han indtrængende.

— de skal være god mod mig!

idet hans øine lyste hende imøde, bøiede han sig med en hastig bevægelse ind imod hende og sluttede hende i sine arme.

betaget af pludselig rædsel, trykkede hun sig op i hjørnet af sofaen, idet hun heftigt afværgede hans voldsomhed. viklende sig af hans favn smuttede hun ud på gulvet, for, forfulgt af ham, lynsnart gennem døren til soveværelset ved siden af kabinettet. gemmende sig i den mørkeste krog, stirrede hun med opskræmmede øine mod ham, sprang atter op, kastede sig uden at vide af sig selv ned over sengen, skjulende sig under puderne.

en kort kamp — og favnende hende ind i sine arme tog han hende i stærk, opflammende attrå — — — — —
— — — — —

det var ud på natten. månen kastede sine hvidlige, glittrende stråler ind gen-

nem kabinettet, hvor lampen forlængst var gået ud.

flemming trykkede døren til soveværelset til. med tøvende skridt gik han over gulvet, hvor glas, flasker og møbler lå spredt mellem hverandre ved det stærke, jagende løb gennem værelserne.

sløvt sank han sammen på en stol.

så underligt det stod til med ham, som lå hele livet langt bag ham!

lig en stormvind var natten med dens hidsende omskiftelser faret hen over ham, den havde lagt ham helt øde.

det syntes ham, som hvert indhold af tilværelsen var slettet ud af hans bevidsthed, som eiede han ikke længere hverken sorg eller glæde over det, der var hændet. alt var så nøgternt, intetsigende. han beherskedes kun af en sløv, uendelig tomhed.

det hele liv var intet værd, man skulde intet gide, ikke uleilige sig for noget!

hvor tåbeligt, han havde brudt sig om faderens skændsel — det var ikke værd at bekymre sig om andres sager — hvad angik faderen ham — enhver måtte klare for sig.

letsindigt havde den unge pige givet sig hen til ham. hun havde ikke villet vide af ham, da han følte sig tiltrukket af hendes uskyld — først da han havde fornærmet hende, var hun at få i tale.

kynisk havde hun bestjålet faderen for at ofre sig til en mand, hun egentlig ikke kendte. han væmmedes derved — så dyrisk, legemligt!

kvinderne var overalt ens. og han, der havde tænkt sig renheden, hans inderste higen!

kærligheden — livets blomst! — jo, jo — havde man nydt den, var intet igen.

hans tilværelse var i grunden bestemt, før han mødte hende — det havde været en kort opblussen, der ingen varig betydning havde — hans liv var endt — tomheden, indholdsløsheden var det eneste sande, virkelige!

det var alt forbi, forbi!

grebet af en svimlende mathed reiste han sig og gik hen for at åbne et vindue mod torvet.

stirrende ud over den ensomme plads, følte han, hvor han smeltede sammen med stilheden udenfor, det var, som gled han

hen i denne øde tomhed, som han syntes, han selv var en del af.

lænende sig fremover, stødte han med foden mod noget hårdt. foran ham på tæppet lå revolveren med det hvide stål glittrende i månelysset.

han bøiede sig ned, tog våbnet forsigtigt op.

at nogen gad tage sig selv af dage!

ude fra mørket, hvor dagens første skær trængte usikkert frem, lød støiende latter og råben fra mennesker, der vendte hjem fra deres forlystelser.

anspændt fulgte han stemmerne med øret, hørte dem komme nærmere og atter tabe sig igen.

en fugl begyndte at slå ovre i træerne på torvet. i det samme faldt en munter dansemelodi ind fra en af eiendommene ved siden af.

holdende revolveren i hånden, slog han mekanisk takt ud i luften efter melodis skiftende rytmer.

at nogen gad tage sig selv af dage!

dansemelodien gled over i en fædrelandssang, en af dem, han havde kendt fra den tidligste barndom.

med et hørte han fra værelset ved siden af en dæmpet klynken, efterfulgt af en ængsteligt kaldende stemme.

så blev det helt tyst; omkring ham lå natten stille og lydløs.

nu tog dansemelodien igen fat med stærkere, brusende rytmer, der ligesom jog hinanden på flugt. atter støjede stemmen op, han hørte sit navn gang på gang blive nævnt.

uafbrudt vedblev han at slå takt med revolveren ud i luften, medens musikken larmede vildere og vildere afsted og stemmen kaldte med stadig heftigere styrke.

han kendte, hvor alt blodet steg i ham til hovedet, brændte som glødende ild mod hans tindinger.

langsomt hævede han revolveren.

at nogen gad tage sig selv af dage! —
at nogen gad tage sig selv af dage!

kølede følte han det blanke stål mod sin pande, og uden at ville det, uden at vide det, trykkede han af.

lydløst sank han sammen på tæppet foran vinduet.

i det samme skar et skingrende hvin gennem værelset.

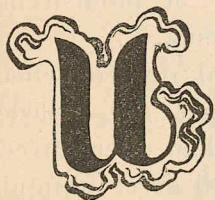
så blev døren revet op, og frøken falck kom farende ind, idet hun kastede sig hen over gulvet ned mod det ubevægelige legeme.

blottet, som hun var, med linnedet sparsomt dækkende over hende, trykkede hun det blodige hoved ind mod sit bryst.

og pludseligt gav hun sig til at skrigе af alle kræfter om hjælp ud i natten, uden at ændse sin tilstand, greben af vild, afsindig rædsel.

intet

INDEX

Unge vare de og håbefulde
vare de, som de kom der
ind gennem skoven med fart i hver bevægelse og støv over alle klæder på deres fodtur, de havde taget fra hovedstadens midtpunkt ud over nordsjællands vårsmilende landskab.

Op over bakker, ned ad skråninger, langs med stier, tværs over grøfter gik det stønnende, gispende, pustende afsted i den stærkt brændende eftermiddagssols stråler.

Den første af de tre unge håbefuldheder lod sig fra tid til anden mærke med nogle i høi grad larmoyante og monotone gentagelser af: den satans onkel — — — men penge, det er der!

Den anden havde det med musik, han sang sine tanker på operatoner: mit liv er sangen, tra, la, la — — — tyve år og endnu ei udødelig, tra, la, la!

den tredie, der stadig var et godt stykke bag efter de andre, mælede ikke et ord, men udstødte nu og da, alt medens han ihærdigt kappede hovedet af blomsterne på veien, dybe og lydelige suk.

med al deres fyrighed og freidighed var der i virkeligheden noget, der hvilede over dem; der var stillet dem alternativer, alternativer med hensyn til deres fremtid. for den førstes vedkommende galdt det vanskelige valg en glimrende livsstilling, for den andens et tilbud om meddelagtighed i et større værk, for den tredies en ung, meget smuk pige. ikke at de egentlig var i tvivl om det hensigtsmæssige ved disse fremtidsudsigter, men det var dog for dem et spring ud fra det tilvante, så da den ene af dem foreslog en tur ud i landet for at komme til at stå face en face med skovguden og klare de medtagne begreber, fandt forslaget enstemmig beundring og tilslutning.

med et fik de foran sig øie på en lysning i skoven, hvorover himlen bredte sig med glitrende sol og hviddunede skyer.

ved synet af det sollyse vide satte den ærgærrige begejstret i med en sang, ud-

sprungen af hans egen originalitet. den begærlige og den forelskede faldt uopholdeligt ind

livet, det er som et eventyrslot,
hvor alle er kaldet at være drot;
i høienloftssalen dybest inde
sidder fortuna, lykkens gudinde!

mere kunde de ikke af teksten, men det blev de også ufortrødent ved med; hver gang de var ved enden, begyndte de straks forfra påny.

lysgrønlige skinnende, småblomstret prangende bredte engen sig over mod de omkredsende bøgetræer, men det udstrakte tæppe var på en generende måde hist og her opfyldt af omhuggede træstammer og splintrede favnestykker, der gjorde det nødvendigt at foretage de mest komplicerede spring.

livet, det er som et eventyrslot —

den begærlige standsede med et ryk. han troede at være tørnet mod en af træstammerne, men træstammen rettede sig til hans forfærdelse i været og viste sig at være en ung mand med et blegt, fint-

formet ansigt, et par dybe, forskende øine og et kraftigt hår, der bølgede ned over skuldrene. han var iført sorte, sirlige klæder, et svaiende slips og en blødpullet kunstnerhat.

— de banker noget lovligt hårdt på, ihr herren!, henvendte han til dem med hvas, bidende stemme, idet han hilsende littede på hatten.

de tre venner var nærved at gå i jorden af forfærdelse og befippelse, endelig tog den begærlige mod til sig

— undskyld — om de tillader — de skulde ikke kende —

den fremmede stod ufravendt betragende ham med små, fikserende øine.

— ihr herren! — af med hatten! — vid, at de står overfor, face en face med skovguden — her er mit rige — eng ved eng, skov ved skov — her er det, jeg i dage og nætter driver mit spil!, og den fremmede ledsagede sine ord med en myndig, bydende mine.

den ærgærrige var straks på det rene med at stå overfor en kollega i åndens rige, et mægtigt geni, måske et miskendt, måske et, der holdt sig hævet over denne

verdens ubetydelighed, men ialtfald et mægtigt.

med en stemme, der på en gang udtrykte dyb veneration og kammeratlig ligefremhed, udbrød han

— min ven mener — spørger, om de skulde have kendskab til stedet —

— ak!, afbrød den fremmede eksalteret. hvor ofte har jeg ikke vandret hen over engen i dens ensomhed, medens solen sænkede sig i dugdråbens bad og den dampende dis høined sig mod himlen! — hvor ofte har jeg ikke sprængt afsted mellem skovens stammer, medens ekkoet høit oppe gav klang af mit skrig og vildtet skræmmet flygtede bort! — hvor ofte har jeg ikke i timer hvilet ved bækkens bred, hvor bølge nynned paa bølge, sært fantastisk, skønt melodisk!

den ærgærrige var aldeles overtydet om geniets ophøiethed. atter lyste hans øine, atter bevægede hans læber sig.

— hvor herligt, herligt!, brød han ud.

— de tror vel alt at se nymferne svæve forbi i luftig dans!, henkastede den fremmede pathetisk. men, føiede han til med

et sarkastisk smil, dette er ikke for almindelige dødelige.

— skønne — skønne illusioner!, for det voldsomt ud af den ærgærrige.

— ak! — stille, ihr herren!, udbrød den fremmede, idet han stirrede med et vagt, drømmende blik over mod bøgestammernes friskgrønne løv. det var, som jeg lå her udstrakt i hele min længde, med øinene fæstede mod firmamentets lysende blå, at de hvilede i rolig uberørthed, de hvide, letdunede skyer. men med et jog der en feiende storm over himmelhvelvet, og de selsomt uharmoniske former trængte sig frem i hvirvlende kredse, hægtende, kædende, bøiene sig sammen til et eneste kaotisk mylr — det var giganternes mægtige følge, en hævntrødsende fylking, der med harmflammende øine, hastigt bugtende slangelemmer og løftede stridskøller larmede frem gennem luftene, higede op mod et stort, skinnende hvidt, der var uberørt af uro og bevægelse.

og de kom helt op imod det. fader zeus famlede efter sit døde lyn, apollo greb sine rustne pile, mars fik sit halv-

glemte spyd frem og heroerne strakte de dovnede lemmer.

vældigt stred olympens ophøiede beherskere. men som bølger i hav stormede giganterne frem, stemmende bryst mod bryst, lænd ved lænd; alt begyndte gudernes skarer at vakle. da dukkede de frem, hine himlens fagre døtre, gudindernes herlige følge. de viste sig i deres nøgenheds fylde, klædebonnet lå ved deres fod, solens stråler glittrade lysende tilbage mod den hvidlige hud. vemodigt strakte de de deiligt formede arme ud mod de kæmpende, medens barmen bølgede i heftig bevægelse og øinene sløredes af gråd.

der gik en susen gennem luften. synet af de eggende legemer, den betagende yppighed skød som lyn gennem gudernes blod, de for frem, ildnede, styrkede til kamp, og giganternes skare segned — — ja, da var det, ihr herren så uformodet optrådte, men havde jeg haft en bog — helst en af kinesisk papir i velskbind og guldsnit med en anset forlægger på titelbladet — og havde jeg dertil været rigtig behændig og fanget det altsammen ind deri — ja, så kunde jeg måske endnu have fået min bog i jule-

vinduerne og nåt at blive berømt — —
skønne — skønne illusioner!

de sidste, henkastede ord gled bort i
et dæmpet suk, men straks efter slog han
over i en kort, skrattende latter, der run-
gede hen over engen, skræmmende stil-
heden op.

de tre venner var aldeles konsternerede
ved den fremmedes besynderlige optræden,
idet de på samme tid følte sig betagne af
hans overlegne fantasi. så vidunderligt han
talte, så ildfuldt, så inspireret — ret så
løftende for et ungt, håbefuldt sind.

den ærgærrige rev sig først ud af sin
paralyserede tilstand; idet han skød modet
op i livet, henvendte han med et forceret
smil

— vilde gjerne vide besked med hensyn
til veien — er aldeles fremmede på stedet!

— som høflig vært står jeg til deres
fuldstændige disposition!, skyndte den frem-
mede sig at betone. veien til høire dreier
gennem skoven til store hotel, hvor der
er bekvem leilighed til nærmeste jærnbane-
station — eh bien, følger mig!

benævnelsen store hotel gjorde et
ualmindeligt indtryk på vennerne. de så

sig allerede i ånden placerede i skøn enighed omkring et bord med en dampende punchebolle foran sig. hvilken vellykket afslutning kunde det ikke blive på dagen! uden betænkning for de ud med en indbydelse til deres ideale ledsager om at gøre dem fornøielsen at deltage i et lille kalas.

— altfor hastig gengæld af gæstfriheden!, forsikkrede den fremmede og takkede med en dyb hilsen.

— om vi må være så fri — — deres navn?, spurgte den forelskede forlegent, idet han på samme tid lettede sit betyngede hjærte med et suk.

— kald mig en pan eller en mephisto — en gåde eller en opløsning — — eller kald mig intet — intet, det er et smukt navn!

dette var for meget for de tre venner, de var næved at gå baglænds i bristende latter over det kostelige indfald.

— intet! klukkede det i dem, idet de ude af sig selv af henrykkelse gang efter gang gentog navnet.

medens solen begyndte at svinde i vest og dagens vigende skær lyste rødligt flam-

met på skrå ind mellem løvet, trængte de i hastig march frem gennem skoven. pludselig veg træerne til side, foran dem viste sig store hotel.

et lydeligt hurra for intet drønedede hen over skoven.

denne var imidlertid stanset. han stod uroligt flyttende sig på benene, idet han greb sig heftig om baghovedet, og stirrede med stive, ubevægelige øine frem for sig.

— gå i forveien! — betyder ikke noget. vendende sig med en hastig bevægelse, råbte han i en overstadig tone

jeg har noget at foretage til mit riges tarv — adieu — — det er udlagt: på gensyn!, og han forsvandt skyndsomt inde mellem stammerne.

— en kapital af et humør!, forsikkrede den begærlige.

— en kunstnerånd!, udslyngede den ærgærrige.

— et naturmenneske!, betonedede den forelskede.

vennerne styrede deres ilsomme fjed mod store hotel, hvis separate selskabsværelse de høitideligt tog i besiddelse. store hotel havde oprindeligt været kro,

men da af og til en enkelt reisende virkeligt kunde forvilde sig til stedet, blev bøndernes standkvarter ophøiet til hotels rang, og da forandring af navn var nødvendig, lå intet nærmere end at benævne store kro for store hotel.

stedets eneste udgave af en opvarter bragte en nærmest på den tanke, at der fordredes af ham, at så snart der ingen betjening var, skulde han hjælpe med til at udnytte og bearbejde jorden; der var ikke et sted på hans tøi eller forklæde, som ikke bar spor af denne verdens støv og forkrænkelighed.

den stedlige ganymed blev i hast beordret til at bringe en dampende bolle punch, den aller fineste kvalitet, det var tænkeligt at opdrive.

imidlertid indrettede de tre venner sig på det bedste. de slyngede deres overtøi hen i en krog af værelset, sprang lystigt om på gulvet, prøvede ferene i sofaen ved at lade dem svippe til værs, vendte om på portrætterne, så de i skøn forening kom til at «se forkert».

ikke så snart fik de øie på opvarteren i døren, før de omringede ham og bemæg-

tigede sig punchebollen og glassene, som de i triumf førte med sig ind i værelset.

— efter at de endelig havde taget plads ved bordet med de mægtige puncheglas foran sig, følte de et uendeligt velvære komme over sig; der manglede dem kun intet i deres fulde lyksalighed.

— undskyld, ihr herren!

døren til gangen var revet op; overfor dem stod intet i en mephistofeles' troværdige attitude.

— sig, behager jeg ikke? en kårde ved lænd, en fer i min hat, en kappe, som — — ha, ha, ha!, lo han med støiende latter.

— brillant! — har alt længe savnet dem!, forsikkrede den begærlige. druen venter — har ikke villet brænde den af, før de kom.

— hvad ser jeg — punch, bakkus' kostelige gave, forstandens stalbroder, der ofte må gøre tjeneste for den uvederhæftige kammerat!, og i et spring sad han placeret midt imellem vennerne.

med høitidelig alvor tændte den begærlige ild, bragte den i berøring med den let fængelige vin.

lydløst luede flammerne op, slikkede langs med siderne, for pilsnart hen ad overfladen, samlede sig i en eneste stigning, trængende, arbejdende sig opefter, blåligt gennemsigtig, gulligt lysende — en ætherisk luft med skyer af flimrende guld; brødes så pludseligt sønder, dukkede op, dukkede ned, hastede frem, hastede tilbage, indtil det hele guldglødet gnistrende slukedes, glimt på glimt.

— nu til sangen!, råbte den ærgærrige, idet han fyldte glassene til randen

livet, det er som et eventyrslot,
hvor alle er kaldet at være drot;
i høienloftssalen dybest inde
sidder fortuna, lykkens gudinde!,

lød det seirsstolt og sikkert hen gennem værelset, således som kun den ungdommelige begeistring mægter det.

— bravo!, skreg intet; han var sprunget op på en stol, hvor han stod og svingede med armene ud i luften, idet han slog takt til melodien. bravo!, lykkens gudinde level, og sættende sit glas hårdt i bordet, brød han ud i en vild, skrattende latter.

de tre venner så forfærdede på hver-

andre — men det var også høist forbløf-
fende med den latter!

den begærlige, der var noget af en ver-
densmand, reiste sig hastigt og slog til lyd
for at bortlede den øieblikkelige forstemthed.

han vilde kort og godt drikke intets
skål, intet, som de så heldigt havde mødt
i den danske, herlige bøgeskov og som de
hver især betragtede som en dyrebar ven.
intet level!

med livlig acclamation modtoges denne
negative skål.

ihærdigt tømtes glassene for atter at
fyldes påny. en løftet stemning banede sig
vei, hjærtet blev så åbent, så modtageligt,
netop som det sig hør og bør ved et sold,
hvor der ikke spares på de fugtige varer.

med et blev den forelskede urolig. han
skød stolen fra sig, hævede det fulde, blin-
kende puncheglas og begyndte med freidig
stemme

— hvor skønt — herligt at skue til-
bage på den svundne dag, hvor naturen
har meddelt os, der er lykke, der er glæde
til i denne verden! — hvor har vi ikke følt
os unge i vor ungdom, håbefulde i vor

håbefuldhed — vi, hvis hjerter er så berørte —

her begyndte stemmen at sænke sig, med anspændelse af hele sin villiekraft udslyngede han

det er ungdommens skål — — nei, jeg kan det ikke!, og han sank tungt tilbage i stolen, knuget under sine følelsers overmål.

de to andre venner sad som ramt af samme fortryllelse, idet de stirrede frem for sig med store, hypnotiske øine.

intet løftede sit glas i været.

— altså ungdommens skål!, supplerede han.

der lå et stikkende udtryk i hans blik, idet han betragtede de unge mennesker. ak, ja!, sukkede han dybsindigt. den megen ungdommelighed er ofte høist besværlig at finde sig til rette med!

den begærlige for op. hans bryst arbejdede, hans læber skælvede, han måtte give sit hjerte luft overfor denne dommer, der for dem alle stod som inkarnationen af den mest ophøiede idealisme. han havde sikkert redning for dem alle.

— kender de fattigdom — jeg har kendt den — hele min barndom har jeg levet

under dens tryk — den er det, der har drevet mig frem gennem arbeide og eksaminer, så jeg med rette nævnes en af juras mest lovende dyrkere — — nu kommer han, denne onkel — åbner mig plads i sin forretning, udsigt til association — et glimrende tilbud — guld, siger jeg dem — — rigtignok ymtes der, at forretningen ikke er fair, at associeen har måttet fortrække i stedet for ham til amerika — ligeledes må jo juraen offres — men der er penge at vinde — — penge, penge, penge!

intet sad foroverbøiet, medens han ivrigt tegnede i den spildte punch fantastisk slyngede figurer, som han straks slettede ud igen.

den ærgerrige stod opreist i hele sin kunstneriske ophøiethed.

— jeg musikkens søn!, begyndte han, retter ikke min higen efter denne verdens gods, — mit mål er kunsten — man synger, kender mig overalt — jeg har gjort revolte i den tragiske stil — derfor følges jeg også af en smålig kritik — — men på sine steder har man øre for mig — den guddommelige kunstner hieronymus ring har anmodet mig om meddelagtighed

i en af sine guddommeligheder i komisk genre — min genius skal sætte kronen på værket! — nu mener man altid at have sporet komiske tendenser i min stil — ligesom jeg håber, lystigheden vil komme af sig selv! — men, ak, det tragiske må offres — dog der er ære at vinde — — mit liv for æren!

intet slettede med et strøg de fantastiske figurer ud af deres konturer.

den forelskede sukkede, sukkede atter, skriftede derpå sin selvbekendelse.

— høit svulmer hjertet i mit bryst — blødende må jeg bekende det, at ofte har tvende kvindelige øine fængslet mig under kærlighedens almagt — men nu har jeg mødt hende, som jeg ved er den eneste rette — lykken tilsmilede mig alt, men forældrene har stillet sig i veien for mine forhåbninger, nægtet mig deres datters hånd — — vel har hun tilstået mig sin kærlighed — sagt, hun kan aldrig elske nogen anden — vil give sig hen til mig — flygte med mig til verdens ende — — men kan jeg det — skal jeg gribe til — ak, jeg ulykkelige, født, som jeg er, til at elske — hvor

finder jeg redning — — elskov, hvad rummes ikke i det ord elskov!

intet var faret op. han stod rank og trodsende foran dem, medens hans blik lyste med brændende, sværmerisk glans.

— ihr herren!, råbte han med høi, sikker stemme. i bestaltede riddere af fremtidens lykke!

se! det stiger over havet i funklende pragt, glittrer og flimrer i vekslende blink, det er guldsolens fart gennem himmelrummet. men med et brydes den strålende kreds og det siver gennem luftenes lag med guldlysende glimten, sænkende sig ned over bjærgenes tinder, over markernes vidder, over skovenes stammer, der overalt sløres af den magiske glands — en verden mættet af guld!

billedet skifter. ved havet breder sig det gullige sand. ned derimod trænges og flokkes i broget mylr verdens tusinde folkeslag med palmer og duftende blomster i hænder. knælende lægger de deres byrde i sandet, snart er hele soklen dækket af blomsterfloret. foran det uendelige hav kneiser billedstøtten, skøn som en gud; plektret griber i lyrens strænge, læberne

bevæge sig som til sang. begeistret udstrækker mængden armene, der går en susen gennem luften, alle som en bryde de ud: hil dig udødelige!

atter skifter billedet. en have, hvor brogede blomster ånde deres duft ud i den månelyste nat, medens slanke birke svaie med hængende løv for vindens viften. bag jasminernes skyggende buske sidder der et enligt, inderligt omslynget par. bøiet over sin elskede, hvisker den unge mand: jeg elsker dig i tid, i evighed! hun svarer: i evighed!

men kast blikket tilbage, betragt igen de syner, som jeg har manet for eders øine!

atter dukker de frem, de mægtige bjerge og dale i gyldentglimtende skær, men det gyldentglimtende skær er af dunklere lød. guldets farve har skiftet farve, det gløder, det flammer, det hæver sig i en eneste altomsluttende brand, der atter synker tilbage ned imod havet, som ikke eier evne til at slukke — en verden, der forgår i flammer!

atter breder det gullige sand sig ved havets kyst. endnu står billedstøtten der,

endnu knæler mængden i andægtig tilbedelse. men marmorets glands er brudt, gennem de forvittrede øienhuler lister firbenet sig, over de fine træk spiller smilet stygt og hæsligt. de bølgende skarer er forvandlede til dødninge, der med hule knokler dirre for vindens pust. se! de hæve de benede arme, høilydt mumle de: hil dig udødelige!

atter den natlige have. de samme blomster, de samme birke, det samme par — nei, hun, der hviler ved hans side, er en anden. der høiner sig en lille tue; op af den stiger, klædt i lange, hvide lin, den for-dums elskede. ubevægelig står hun der med blikket rettet mod dem. ikke med harm, ikke med vrede, kun så usigeligt bedrøvet hvisker hun hen for sig: jeg elsker dig i evighed!

guld, ære, elskov, alt er svundet hen, forbi, forbi!

det hele er intet, intet!

livet er kun en drøm, eders tanker ene fantasier, illusioner! hvad er sandt, hvad er sikkert, hvad er fuldkomment?

kast eders blik ud over den jord, der synes at være, men som dog i virkeligheden

ikke er! idet i med de herrer naturalister og realister forklarer den ud af materiens princip, hævde i, at den er formet rund. men jeg siger eder, se til, at i ikke støder på hjærge som kæmper mod eder selv, eller om i blot er i stand til at udfinde en eneste, nok så ringe bue, der hvælver sig uden afbrydelse! — tag en linie, en vandret eller en lodret, men kun en enkelt, pas på, der ikke følger tusinder med! — eller et punkt, hvori der ikke skjuler sig verdener af atomer! — i, der råder over tiden, bestemmer dens løb, sig frem, naar begynder sekundet, naar ender sekundet, hvor er øieblikkets inderste grændser! — i, hvis øine skuer grant ind i livet, sæt skæl mellem sort og hvidt, så ikke den ene nuance svinder i den anden! — i, der kalder eder skabningens beherskere, bevis i al eders overlegenhed den ene, ligefremme sag, at i lever, at i er til! — råd livets gåde, sæt den klingen for brystet — — og den svarer eder: alt er indholdsløshed, alt er intethed!

ti kærligheden, den uskyldsrene, er ikke mere. den er svundet bort, hin himmelske følelse, der skabte på jorden et eden af

lyksalighed, hvor menneskene levede i fred med naturen, i inderlig forståelse med hverandre.

kærligheden, den ubesmittede, er død, kærligheden, den besmittede, selvfortærende er opstanden!

i hidset begær haster menneskene afsted, deres eneste mål er tilfredsstillelsen af deres lyster. de lader sig ikke stanse af noget; skændende, forførende, ranende, myrdende baner de sig vei gennem livet — en selvfortærelsens seirsgang!

du lidende, attrående menneskehed! bliv ved, skænd, forfør, ran, myrd, lad den hele verden opløse sig i et intet, men råber du i din fortvivlelse, med zola's stemme: o, nana: svarer jeg dig med hånlatter: ikke o, nana! — men onan — . . . .

uden at udtale det sidste ord fuldtud, tegnede han det i luften med hastigt henkastede bogstaver. han stod et øieblik ubevægelig, men pludselig overfaldt der ham en stærk skælven. idet han skjulte hovedet i sine hænder, stammede han frem i hulkende gråd

det hele er intet, intet, intet! og han stormede lynsnart ud gennem døren.

opvarteren kom i det samme farende ind, forfærdelse lyste ud af hans træk.

— har han — har han været her?

de tre venner var aldeles overvældede, de vidste hverken ud eller ind, det var kommet saa uventet over dem. alle som en styrtede de sig over opvarteren, idet de greb fat i hans klæder.

— hvem var han — hvem var han?

den ulykkelige fyr værgede for sig med hænderne saa godt, han kunde, tog endelig stønnende og pustende til genmæle

— undskyld, herrerne må ikke tage det ilde op — han er sluppet ind uden mit vidende og villie! — her er han kendt af gud og hvermand med samt sit spøgeri, det bæst — man kan næsten ikke være bekendt at tage ham i munden, sådan en, han er — — jeg skal sige dem, han har omgåedes svinagtig med sig selv — nu har en skikkelig bonde her på egnen for gode ord og betaling taget sig af ham — den gale skriver fra københavn!

de tre venner slap deres tag i opvarteren. tungt sank de ned foran bordet, idet de i deres stille sind anstillede dybsindige betragtninger om, hvor grundigt

man i denne verden kan tage fejl af sine medmennesker.

mørket havde imidlertid lagt sig tæt og knugende over værelset. ubevægelig sad de, stirrende frem for sig over den sidste rest af punchen, der fyldte luften med duftende aroma.

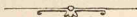
de begyndte at skænke i glassene, faldt igen i tanker, lod deres blik atter svæve vagt hen gennem værelset.

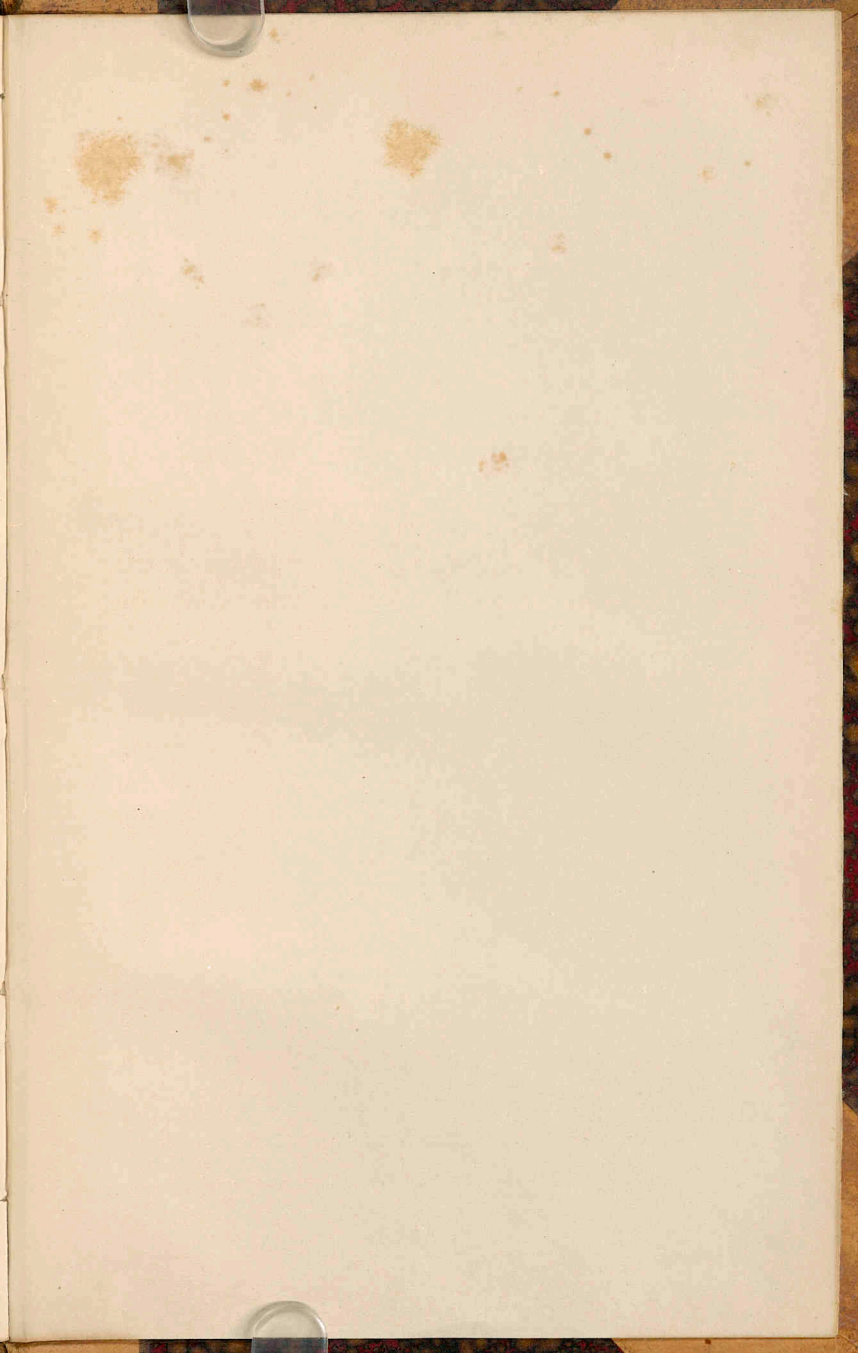
med et begyndte den ærgærrige — den begærlige og den forelskede faldt straks ind

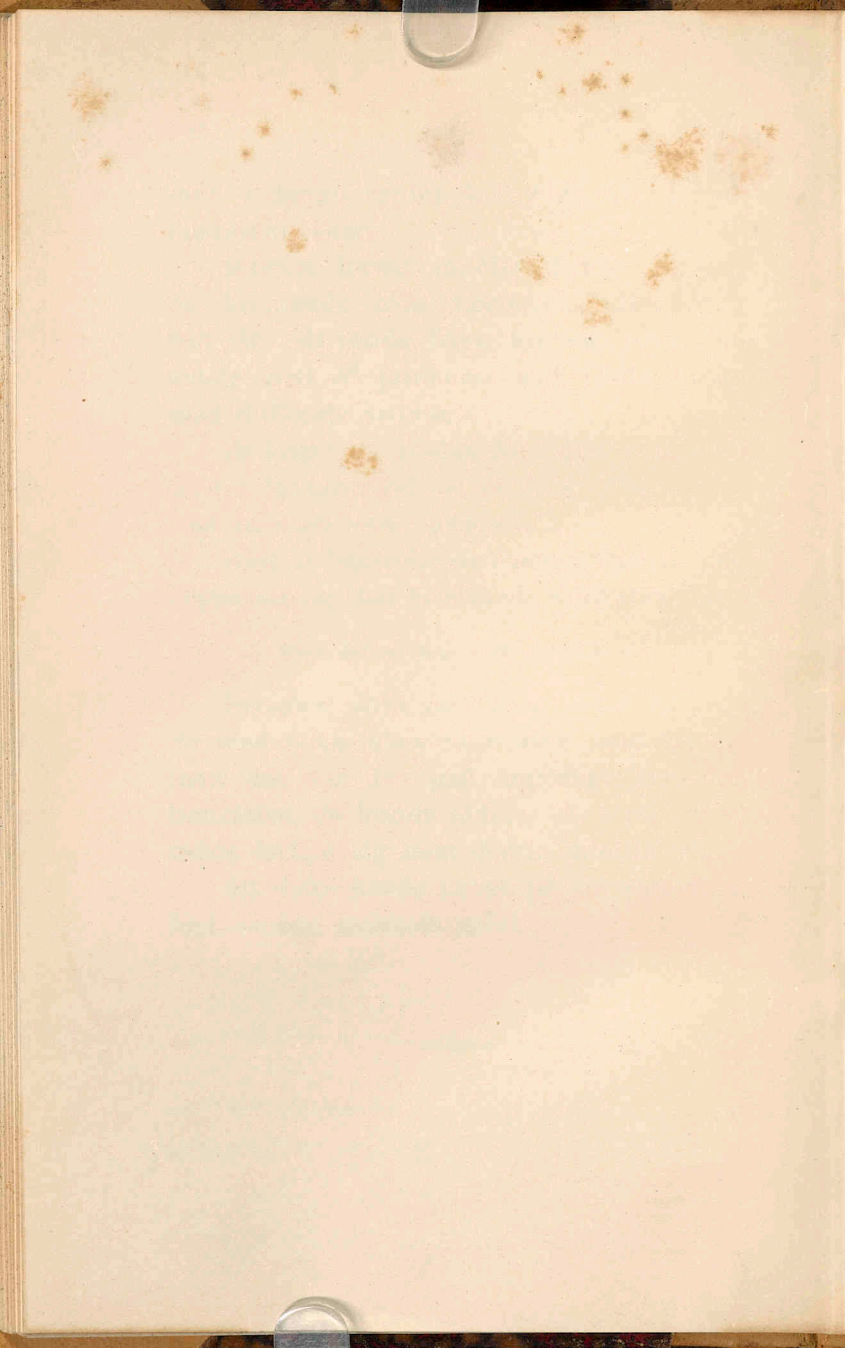
livet, det er som et eventyrslot —

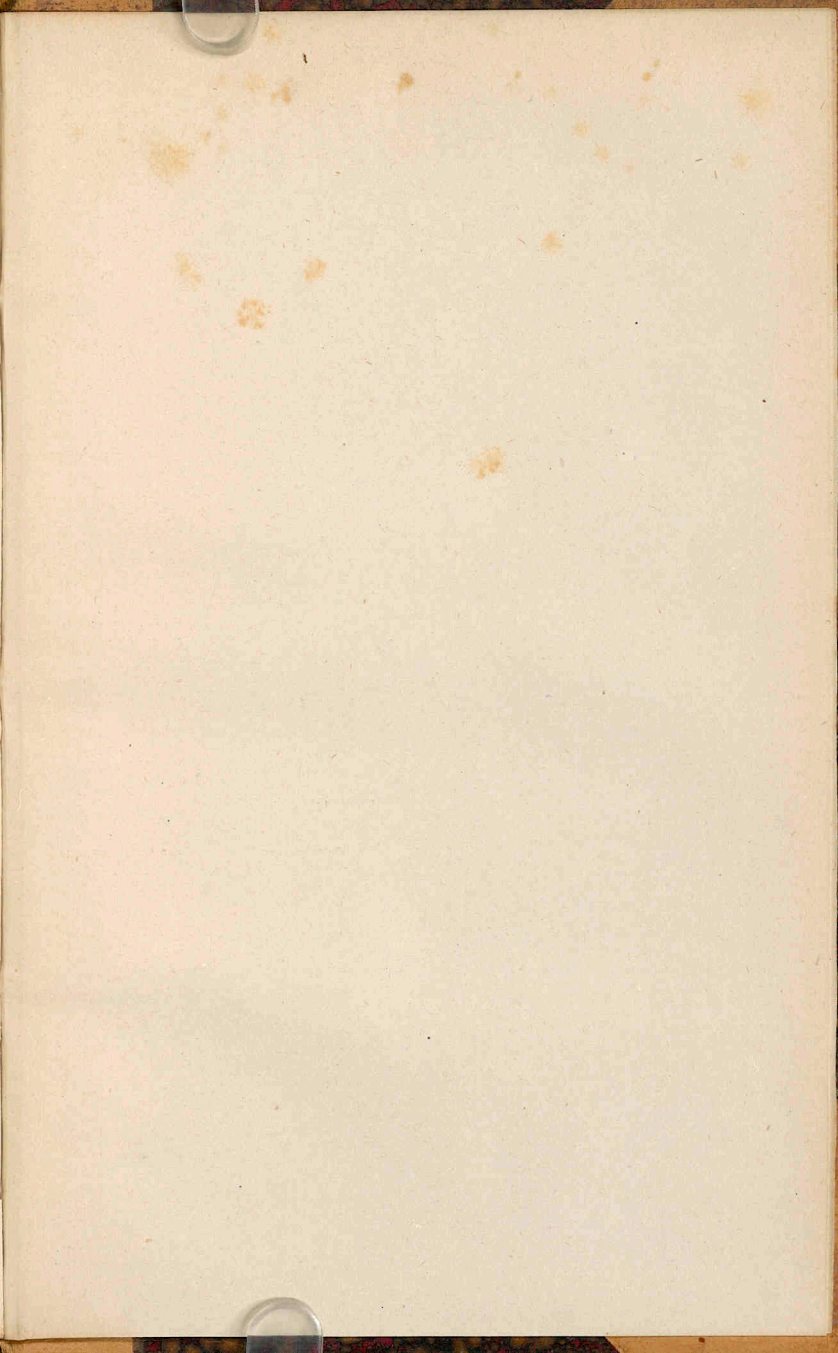
længere kom de ikke. atter stirrede de med stive, ubestemte øine frem for sig. men det var da også ærgerligt med den hændelse, de kunde aldeles ikke på nogen måde forlige sig med denne intettheori. —

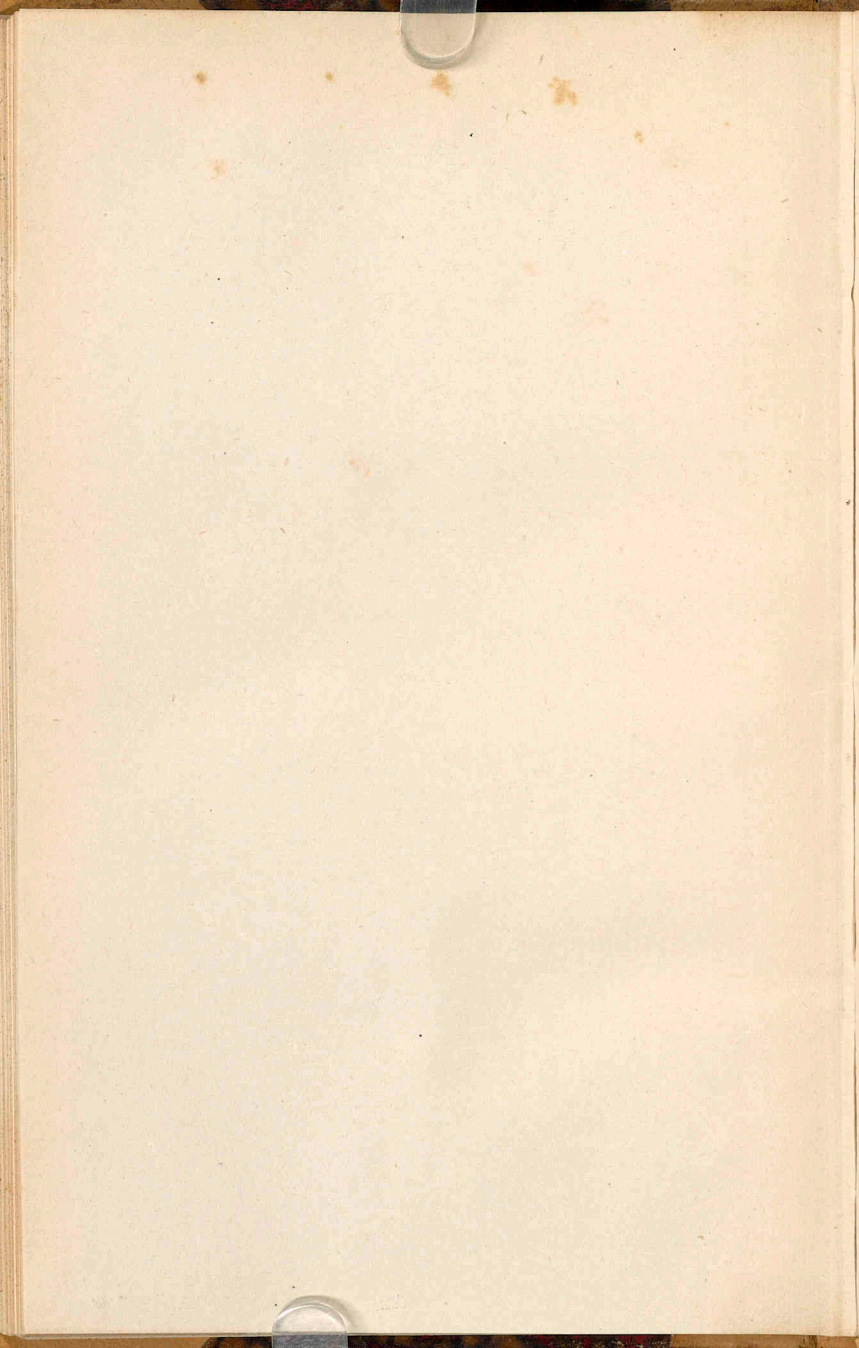
alt dette havde intet på sin samvittighed — den stakkels gale!

Skon 523658 516

